A R N O L D S. L E E S E

ŽIDOVSKA RITUALNA UBOJSTVA

MOJA NEBITNA OBRANA

i

Razmišljanja u zatvoru i izvan njega

o temi

ŽIDOVSKA RITUALNA UBOJSTVA

A R N O L D S. L E E S E

Posvećeno bez dopuštenja

Gosp. OLIVER LOCKER-LAMPSONU,

i

Uvaženom gosp. sucu lordu GREAVES

LONDON:
The I.F.L. Printing & Publishing Co.,
30, Craven Street, W.C.2.
—
1938.

"Dušu nisu imali, ni porijeklo;
Ni razum, ni vođe,
Nisu bili skloni znanju, niti pismenosti,
Niti ih je Bog udostojao svojeg pogleda"

Britanska Edda.

"Vaš je otac đavo, i vaše su želje ispunjenje očeve volje. Vi ste ubojice od početka!. . . ."

Evanđelje po Ivanu, VIIIi, 44.

"Kako bi uništili prestiž herojstva označenog kao politički zločin, svrstati ćemo ga zakonski jednako kao krađu, ubojstvu ili bilo koji drugi odvratni zločin. Javno mnijenje će tada biti zbunjeno i spomenuti prekršaj će pasti u nemilost, ljudi će se prema njemu odnositi kao i prema svim drugim zločinima!". — Protokol 19, *Protokoli Sionskih Mudraca.*

"Ako želim ubiti štakora štapom, i stjeram ga u kut, onda se ne trebam ljutiti ako me on pokuša bijesno ugristi. Moj posao nije ljutnja, već ostati smiren, kako bi se koncentrirao na to da ga udarim nogom kada bude najbolji trenutak za to." —

A. S. Leese, govor na izlazu iz zatvora, 17th Velj.., 1937,

SADRŽAJ:

1. Žrtvovanje ljudi i semitska tradicija……..str.8
2. Rasni poticaj……str.9
3. Žrtvovanje ljudi i židovska religija……...str.12
4. Motiv i priroda židovskog ritualnog ubijanja……..str.15
5. Zaostatak iz dana vradžbina i crne magije……...str.17
6. Može li se tako nešto dogoditi i danas?……str.19
7. Židovsko ritualno ubijanje u Engleskoj prije protjerivanja 1290 godine……..……...str.23
8. Autentični slučajevi ritualnog ubojstva u Starom i Srednjem Vijeku (od 1190. do 1510. g)……..…str.28
9. Autentični slučajevi ritualnog ubojstva u sedamnaestom i osamnaestom stoljeću……str.36
10. Autentični slučajevi ritualnog ubojstva u devetnaestom stoljeću..str.37
11. Autentični slučajevi ritualnog ubojstva u ovom stoljeću…….str.49
12. Židovska obrana……str.53
13. Dokazi dati od strane preobraćenih Židova……..str.58
14. Slučajevi koji su potvrđeni od strane važećih vlasti……str.63
15. Stav katoličke crkve o židovskom ritualnom ubijanju……..str.65
16. Stav protestantske crkve o židovskom ritualnom ubijanju…….str.72
17. Drugi uvjerljivi slučajevi……str.73
18. Dva bolesna događaja……str.76
19. A što ćemo sa ovim?……str.77
20. Nebitna razmatranja……str.79

UVOD

Petnaestog srpnja 1936. godine, gospodin Oliver Locker – Lempson, član Parlamenta, prijatelj obitelji Rothschild iz djetinjstva, je u donjem domu engleskog Parlamenta upitao je li državni tužitelj predložio pokretanje pravnog postupka protiv autora ili izdavača "Fašista", publikacije u čijem se srpanjskom izdanju spominjala židovska praksa ritualnog ubijanja.

Državni tužitelj je odgovorio da se razmatra pokretanje spomenutih mjera. Kao krajnji rezultat ovih "razmatranja", ja sam 21. rujna 1936. godine osuđen na šest mjeseci zatvorske kazne. Sudac je u ovom slučaju bio mason 31. Reda Škotskog Rituala. Ono što je ovdje značajno primijetiti jest to da se donesena presuda odnosila ne samo na spominjanje teme ritualnog ubojstva, što po tužiteljstvu ne bi bilo dovoljno za postizanje njihovog cilja moga ušutkavanja, već i na cijeli sadržaj srpnja izdanja "Fašista", prije svega na riječi za koje je u tekstu navedeno da su Židovi dozvolili njihovo korištenje.

Prema zakonu o kleveti, istinitost mojih rečenica u kojima se govori o ritualnom ubojstvu nije mogla biti iskorištena kao argument u mojoj obrani; Zakon je smatrao da je dovoljno to što su spomenute izjave bile napisane, i to što one, prema Njegovoj Visosti, izlažu židovsku vjeru sumnji i uvredi", što predstavlja povredu zakona. Izašao sam na suđenje sasvim dobro pripremljen; ako bi istinitost mojih tvrdnji bila izazvana, mogao sam potkrijepiti te svoje izjave dane u "Fašistu", i čak sam bio spreman zahtijevati da "Kralj", odnosno tužitelj, iz Ureda za državne zapise donese ono što se zove državni registar za povjerljive informacije i patente, u kojem je navedeno da je židovsko ritualno ubijanje, što se tiče ove zemlje, utvrđena činjenica!

Ipak, sudac je zabranio da se branim na ovaj način, nije bilo važno tko je još optužio Židove za ritualno ubijanje, niti koliko često se ono dešavalo, niti koje povijesne činjenice sve ovo dokazuju, niti koliko često su pravomoćne sudske vlasti donosile odgovarajuću presudu; tako, kada sam upitao inspektora Kitchnera, jedinu osobu koja je svjedočila protiv mene: "Kada ste dobili ovaj slučaj, je li je na vas utjecalo uvjerenje da je ritualno ubijanje nešto što pripada nekim prošlim

vremenima?", i kada je on odgovorio: "Da", sudac je intervenirao sa primjedbom: "Istinitost klevete ne može biti dio obrane, još jednom to ističem".

> Dalje, Državni Tužitelj, koji je ovdje nastupao u ulozi savjetnika Optužbe, je prekinuo moje drugo pitanje postavljeno istome svjedoku, komentirajući: "Primijetio sam da je sasvim korektno navedeno da branitelju ni u kome slučaju nije dozvoljeno da opravdava ono što je objavljeno dokazujući ovaj otpadak od buntovne klevete".

Sudac je na to rekao: "Ja također tako razumijem zakon".

On mi je time stavio do znanja da će u daljem toku suđenja ovakav način obrane predstavljati nepoštivanje suda, pošto je "istinitost klevete nebitna" za ovaj slučaj!

To je možda u skladu sa zakonom, ali ne i sa pravdom! Istina o ritualnom ubijanju bi bila posljednja stvar koju bi skrivena judeo-masonska ruka željela!

Otkako sam 6. veljače 1937. godine izašao iz zatvora, ja sam, sve do nedavno, bio previše zauzet da bih pisao na temu ritualnog ubijanja; ipak, znajući da, čak i među onim koji su zaokupljeni antižidovskim radom, postoje ljudi koji, pošto sami nisu nikad istraživali ovo pitanje, i dalje misle ne samo da židovsko ritualno ubijanje ne postoji, niti je postojalo u prošlosti, već i da ono predstavlja izmišljotinu suludih antižidovskih fanatika, za mene, koji sam istraživao ovu temu u svojoj borbi protiv Židova, postaje neophodno da, preko uređivanja i objavljivanja ove knjige, poduzmem potrebne korake u cilju odbrane svoje reputacije poštenog čovjeka.

Ono za što me je sudska procedura spriječila da napravim kao dio svoje obrane, ja sada činim na ovim stranicama, i ne strepim pred zaključcima do kojih će stići moji čitatelji. Židovska financijska sila, koja kontrolira ovu zemlju, kao i većinu drugih zemalja, uvijek je poduzimala sve moguće korake u cilju prešućivanja teme ritualnog ubijanja. Razlog je to što je ritualno ubijanje dinamit koji je istjerao Židove iz Engleske 1290., iz Španjolske 1492. godine, kao i iz Njemačke u naše vrijeme. Židovi to znaju; i ja to također znam! Ipak, ne postoji britanski zakon, niti postoji 11. zapovijed, koji bi zabranili židovsko ritualno ubijanje u ovoj zemlji.

Knjiga Richarda Burtona o ovoj temi je bila objavljena ubrzo poslije njegove smrti, pred kraj prošlog stoljeća; Streckova knjiga, u kojoj se Židovi brane od navedenih optužbi, prevedena je i objavljena u Engleskoj 1909. godine; dok je Židov C. Roth objavio svoje djelo "Židov i kleveta o ritualnom ubijanju" 1935. godine. U Francuskoj, kao i u Njemačkoj, na snazi je sloboda govora po ovom pitanju. Ja

izazivam i oglušujem se o judeo-masonsku silu, koja vlada ovom zemljom, objavljujući ovaj rad 1938. godine, ne samo kao dio svoje obrane, već i u javnom interesu otpora napadu na slobodu govora, do kojeg brzo dolazi svuda gdje postoji neka kritika sadašnjeg ili prošlog ponašanja Židova. Takav napad zasniva svoj uspjeh na smiješnoj optužbi po kojoj se time što se govori istina o njima narušava mir!

Ja ovo radim kako se Židovi ne bi jednostavno izvukli zahvaljujući moći novca i masonerije, izbjegavajući teret optužbe koja je, po mom sudu, bila više puta u toku povijesti dokazana protiv nekih od njih. Moj cilj je, i uvijek je bio, usprkos onome što je moj masonski sudac morao reći o tome, da izmijenim "utvrđenu državnu činjenicu", tj. izjednačavanje statusa Židova u ovoj zemlji sa Britancima, što su prilike koje ugrožavaju našu civilizaciju, i da prosvijetlim javnost po pitanju njihove istinske prirode kao bića sa instinktima u potpunosti nesuglasnim sa našim instinktima, kako bi se oni mogli, legalno i miroljubivo, premjestiti i otići u svoj Nacionalni Dom u kojem će morati živjeti u zajedništvu.

U ovom cilju, ja slijedim trag najvećeg od engleskih kraljeva, Edwarda I, koji je 1920. godine istjerao Židove sa ovih obala. Očuvanje slobode govora zahtjeva da židovsko ritualno ubijanje postane predmet otvorene diskusije, kao kod Sata i Taga te žrtvovanja aztečkog Meksika. Sve je ovo ritualno ubijanje koje bi se, kao u slučaju Židova, prakticiralo do dana današnjeg da se Arijci nisu umiješali i ovo spriječili. Ako svijet smatra da ja u ovoj knjizi nisam obranio svoj slučaj, neka mi se smiju! Ja to mogu podnijeti! Ali mogu li to Židovi? "Židovska Kronika" (od 25. rujna 1936. godine) se, poslije mojeg suđenja, žalila da Židovi nisu imali priliku pobiti optužbe za ritualna ubojstva. E pa sada imaju priliku!

ARNOLD LEESE

1.ožujka 1938. godine

U pripremi ovoga rada primio sam nezamjenjivu pomoć od članova imperijalne fašističke lige, koji nisu tražili zahvalu za to. Želim obavijestiti čitateljstvo da sam primio pismo od gospodina G. iz Bristola, te od urednika "Le Crime Rituel chez les Juifs" koje je napisao gospodin A. Monniot, i na kraju od autora članaka u "Le Miroiru", gospodina A. Arcanda.

Za puni osvrt na suđenje Arnoldu Leeseu iz 1936. godine pogledajte "Fašist" iz rujna 1936. godine, u kojem se prenosi sve vezano uz optužbe za moje navodne klevete, a koji je izdan od strane imperijalne fašističke lige, , 30, Craven Street, W.C.2. Bez poštarine.

MOJA NEBITNA OBRANA:

ŽIDOVSKO RITUALNO UBIJANJE

I POGLAVLJE
ŽRTVOVANJE LJUDI I SEMITSKATRADICIJA

Neosporno je da su prastari Semiti pokazivali posebnu sklonost ka prinošenju žrtve u krvi svojim bogovima. U tipičnoj židovskoj priči Abraham nudi da nožem ubije svog prvorođenog sina Izaka. To je njegova ponuda Jahvi. Još tipičnija je semitska ideja po kojoj njihov bog zahtjeva takvo ubojstvo. U "Iskopavanjima kod Gezera", R.A.S. Macalister nam kaže da su na svim semitskim nivoima nađena tijela žrtvovane male djece; ovaj rad, uz slike, opisuje ostatke spomenutih žrtava. Izaija optužuje Židove da "raspaljuju sebe sa idolima pod svakim zelenim drvetom, ubijajući djecu u dolinama, pod zasječenim stijenama".

Postoje mnogi dijelovi Starog Zavjeta koji govore o žrtvovanju djece Molohu. Po riječima velečasnog J. Kittoa u "Enciklopediji biblijske literature" iz 1895. godine: "njihovi oltari su bili natopljeni ljudskom krvlju, od vremena Abrahama do pada kraljevstava Judeje i Izraela".

G.A. Dorsey piše u "Civilizaciji" (Hemisha Hamiltona): "Prema povijesti, njihov hram u Jeruzalemu je, poput hinduističkih i aztečkih hramova, predstavljao pravu klaonicu – sa žrtvovanjima koja su slijedila u nizu".

“Židovska enciklopedija” (1904. godina, VIII Vol., str. 653) kaže: “Prema tome, činjenica koja je sada općeprihvaćena kod kritički razmišljajućih znanstvenika kaže da su u posljednjim danima kraljevstva ljudske žrtve bile nuđene Jahvi kao kralju ili savjetniku naroda, i da Proroci ovo nisu odobravali ... “

Sam Isus, u svom obraćanju Farizejima (evanđelje po Ivanu VIII, 44), njih optužuje da su tradicionalno ubojice, što ne može označavati ništa drugo do ritualno ubijanje:

“Vaš je otac đavo; i slasti oca svoga želite činiti: on je krvnik ljudski od početka”.

Ovo je knjiga sa kojom se “svjedoci” zaklinju kada izlažu dokaze protiv "antisemita”, ljudi koji otkrivaju židovsko ubijanje kršćanske djece!

> “Rabinizam nije ništa drugo do nastavak farizejizma, jedna cijela narasla bujica korumpiranih učenja, gledišta i konkretnih akcija, čiji su dijelovi nastavili svoje postojanje do Kristovih dana i koji su postojali i u vrijeme Jezdre, i unazad sve do svog praizvora, religiozne filozofije izokrenutog zoroastrizma.”(Velečasni J. Kitto, “Enciklopedija biblijske literature”) Tradicionalni put je, znači, neprekidan i on vodi prema rabinizmu.

II POGLAVLJE
RASNI POTICAJ

Neki ljudi kažu da je Talmud ono što je učinilo Židova onim kakav on jest. Moje stav je drugačiji. Kažem da je Židov stvorio Talmud onakvim kakav jest. Vjerujem da poticaj za žrtvovanje ljudi ne dolazi od religije, već od rase; mislim da je ova ideja originalna, i do nje sam došao sa promatranjem jedne konkretne rase, poznate kao jermenoidska ili bliskoistočna rasa, za koju smatram da ima izražen instinkt prema sadizmu. Vjerujem da kod židovske nacije postoji izrazita jermenoidska, odnosno, bliskoistočna crta, i da na njoj leži odgovornost za mnoge neugodne židovske osobine i aktivnosti, među njima i ritualno ubijanje.

Židovi su narod bez svog doma, a ne rasa; oni predstavljaju mješavinu rasa, i rasni sastojak koji se kod njih najčešće može naći je jermenoidski ili, kako se ponekad naziva, bliskoistočni. Druge rase koje su u najvećoj mjeri povezane sa židovskim tipovima, svejedno da li govorimo o Aškenazima ili Sefardima, su mongolska, negroidna, orijentalna i (bijela) alpska.

Izgleda da je centar jermenoidske rase u Maloj Aziji, gdje je dominantna ne samo kod Židova, već i kod Jermena, i sastavni je dio krvi Turaka, Sirijaca, Gruzijaca, i čak i Kurda.

Iz ovog azijatskog centra, istinska nesreća jermenoidske krvi se raširila u svim pravcima. Ona je u prvim stoljećima poslije Krista napredovala kroz Hazarsko Carstvo, koje je doživljavalo svoj procvat oko 730. godine nove ere. Vladar ove zemlje se preobratio u židovsku veru i natjerao svoj narod da učini to isto. Ova rasa se prema jugu proširila preko teritorija Arabije, Egipta, Sahare i južnog Alžira. Prema zapadu, ona je zatrovala stanovništvo balkanskih država i Grčke, Krete, južne Italije, Sicilije i Španjolske. Prema istoku, ona je prodrla u Afganistan i Penedžab. Preko židovske nacije ona je, kao što svi znaju, zaprljala skoro sve emlje svijeta.

Jermenoidska rasa ima sljedeće fizičke karakteristike: visina i građa, prosječna; glava mala gledano prema rastojanju od potiljka prema licu, sa velikim i mesnatim nosom čiji je vrh savijen naniže. Usne su (u manjoj mjeri) istaknute. Kosa je crna i kovrčava, koža je boje gareži, i oči su crne ili smeđe. Ono što je karakteristično za ovu rasu jest da je lubanja na zadnjem dijelu spljoštena; drugim riječima, jermenoid "nema zadnju stranu glave". Također, postoji i tendencija da se obrve "sastaju" iznad nosa. Brada je obično slabo razvijena. Po temperamentu, jermenoid predstavlja suprotnost prostodušnosti.

On se ne odlikuje velikom količinom domišljatosti, što se često može vidjeti i po njegovom izrazu lica. On je dobar u vođenju poslova zbog svoje naklonosti prema beznačajnim detaljima, i svom poznavanju najnižih strana ljudske prirode. On obično nije obdaren sa mnogo hrabrosti, ali je zato namjerna okrutnost dio njegove prirode koja se previše često iskaljuje. Duh osvete, i gajenje mržnje prema bilo kome tko bi mu se suprotstavio, su u velikoj mjeri izraženi kod naroda jermenoidskog tipa.

Svaka nacija koja obuhvaća značajan udio ljudi jermenoidske rase brzo stječe reputaciju svirepih lažova, nepoštenih ljudi zanesenih ovladavanjem moći kao

krajnjim ciljem. Ovo je razlog zbog kojeg se takve nacije nikada nisu mogle dugo vremena razvijati na svojom svojstvenom teritoriju.

Njihovi susjedi im to nisu omogućivali. Smatram da židovska religija nije glavni razlog zbog kojeg je židovska nacija omražena u cijelom svijetu; razlog za ovo je velika količina krvi jermenoidske rase u njihovim venama. Afganistanci su isto toliko okrutni, kao jermenoidski muslimani; Abisinci isto toliko podmukli, kao jermenoidski kršćani; jermeni, podjednako škrti, kao drugi jermenoidski kršćani.

Ono što je karakteristično za religije koje su privlačne jermenoidskim narodima (židovska, muhamedanska i jezuitska religija) jest to što ceremonija inicijacije obično uključuje i neku vrstu sakaćenja, kao što je obrezivanje. Religiozni zakoni koji određuju klanje životinja za hranu su jasno određeni i slijede se ne obazirući se na nepotrebnu bol koja se spomenutim načinima ubijanja nanosi životinjama.

Antički Asirci su rasno bili jermenoidi, i oni su bili ozloglašeni po svojoj nepotrebnoj okrutnosti. Svuda gdje bliskoistočna, odnosno jermenoidska, rasa dominira, javlja se organizirana grubost prema ratnim zarobljenicima; u Afganistanu, žene poslije bitke izlaze tražiti ranjene neprijatelje, koje onda sakate na užasne načine; u južnom Alžiru, postoji slična praksa prema ranjenim Francuzima, i nedavna događanja u Abisiniji dokazuju žudnju za istom vrstom aktivnosti.

Izgleda da Turci jermenoidske rase uživaju u hladnokrvnoj okrutnosti, dok boljševički Židovi u Rusiji, u Mađarskoj, u Španjolskoj čine dvadeseto stoljeće isto toliko barbarskim vremenom koliko je to bio i dvanaesto stoljeće... jednostavno zbog rasnih instinkta koje donose jermenoidi.

Prema "Židovskoj Enciklopediji" iz 1903. godine (knjiga IV, strana 99), pri obrezivanju djece, Mohel (onaj tko izvodi čin obrezivanja) "uzima izvjesnu količinu vina u usta, i svojim usnama dodiruje dio tijela nad kojim će operacija biti izvršena, siše ga, i zatim izbacuje mješavinu vina i krvi u određeni doneseni sanduk".

Mislim da je očigledno da ovaj "religiozni ritual" karakterizira jermenoide kao nešto što je u svojoj osnovi različito od nas. Sve je rasa; nema druge istine. Arijski um se susreće sa teškoćom pri pokušaju da shvati ideju kako neka ljudska rasa može imati instinkt za sadističko žrtvovanje, pošto Arijci ne posjeduju nikakav sličan instinkt. Englez ne shvaća da su Židov, Afganistanac i Jermen različito konstituirani od njega samog, i njegova svojstvena dobrodušnost je najvećim

dijelom odgovorna za judaizaciju svijesti koju je on sam omogućio dozvoljavajući Židovima da ga tako dugo kontroliraju .

Uvjeren sam da mi moramo pogledati prije pitanje rase nego Talmud ili Kabalu da bi shvatili težnju za ritualnim ubijanjem i ljubav prema mučenju koji se neočekivano javljaju kod pojedinaca u svim zemljama u koje je prodrla bliskoistočna ili jermenoidska rasa.

III. POGLAVLJE
LJDUSKA ŽRTVA I ŽIDOVSKA RELIGIJA

Nisam učenik Talmuda. Nemam ni namjeru to postati. Iz nekog razloga neću postati učenik okultizma ili ispiranja mozga. Osjećam loš zadah i ostatke tih zala.

Po spomenutim argumentima židovski religiozni zakon ne samo da ne dozvoljava praksu ritualnog ubijanja, već i uopće ne dozvoljava proljevanje krvi. To je argument koji je korišten stoljećima, i koji se koristi i sada, te koji je čak bio osnova za presudu "Nije kriv", u slučajevima u kojim su Židovi bili optuženi za ritualno ubijanje!

Ovim se argumentom poslužio turski sultan kada je, za novčano mito, 1840. godine, izdao ukaz u kojem se kaže da su optužbe protiv Židova za ritualno ubijanje predstavljale klevetu. (Ovo će biti detaljnije opisano u daljnjem dijelu knjige.)

Ipak, poznato je da su kod Židova uvijek postojale dvije metode davanja instrukcija: egzoterični, koji otvoreno poučava Mojsijevim zakonima i rabinskoj tradiciji te ezoterični, koji predstavlja misterije koje se povjeravaju samo određenim osobama koje su se zavjetovale na tajnost.

Ovo posljednje, ezoterično učenje, se povezuje sa okultizmom i onim što je poznato kao crna magija, i njegovo je izvorište mistična Kabala, koja opet ima veze sa izvjesnim ritualima i ceremonijama za koje je krv neophodna. Ovdje postoje i tajni rituali koji su poznati samo malom broju ljudi. Čak i ako pisani židovski zakoni ne dozvoljavaju ovu praksu, to još ne dokazuje da Židovi nisu izvršavali ubijanje u skladu sa nekim okultnim ritualom. Spomenimo u vezi ovoga riječ jednog Židova: Bernard Lazare, Židov koji je istaknuo ("Židovska Enciklopedija",

1904. god., Knjiga VII, str. 650) da "nema nikakvog religioznog uvjerenja", napisao je ono što opisuje kao "jednu nepristranu studiju o povijesti i sociologiji Židova", nazivajući svoju knjigu "L'Antisemitisme"; u izdanju ovog djela iz 1934. godine (II knjiga, str. 215), pošto je spomenuo optuživanje Židova za ritualno ubijanje, on piše:

> "Ovom općem uvjerenju su dodane i, često potvrđene, sumnje o židovskoj zavisnosti od prakticiranja magije– konkretno, ljudi su u Srednjem Vijeku gotovo po definiciji smatrali Židove za magove; u Talmudu se mogu naći mnoge egzorcističke formule, te su i talmudska i kabalistička demagogije vrlo komplicirane. Danas je poznato kolika je važnost krvi pri vradžbinama. Ona je bila vrlo velika u Haldejskoj magiji ... Vrlo je moguće, ustvari gotovo sigurno, da su židovski magovi imali obavezu žrtvovanja djece; otuda dolazi porijeklo legende o ritualnom žrtvovanju."

Dobro je poznato, i bit će dalje prikazano u VIII poglavlju, da postoje okultni rituali kod kojih se izvode sve vrste odvratnih aktivnosti, kao i to da su oni nastali iz židovske Kabale.

Imajući to u vidu, zaista su smiješni argumenti da, pošto Mozaik-Zakon i Talmud ne zahtijevaju ritualno ubijanje, i čak i zabranjuju korištenje krvi, neki Isaac Abrahram ne može biti okrivljen ni za kakvu vrstu ritualnog ubijanja!

Pogledajmo jedan analogan slučaj. Osma Zapovijed zabranjuje krađu. Jeste li nekad čuli da se ta činjenica koristi pri obrani nekog kršćanina kojem se sudi zbog krađe? Možete li zamisliti porotu koja raspravlja o tome da neki John Smith nije mogao ukrasti novčanik od nekog Williama Browna, zato što je tako nešto zabranjeno u kršćanskoj religiji?

Možemo ići i dalje; možete li zamisliti da se porota zadovoljava spomenutim argumentima? Bez obzira na sve, Židovi su često uspijevali izvesti sličnu stvar.

Histerični krik "Naši Zakoni to ne dozvoljavaju" je tako glup da ja, kao znanstvenik, i bez daljeg istraživanja židovskih zakona, pristajem prihvatiti kao činjenicu da ritualno ubojstvo nije u skladu sa ovim zakonima. Pristajem na tako nešto zato što to nema nikakve važnosti za moj slučaj protiv Židova.

Možemo prihvatiti spomenuto kao činjenicu, ali to neće nimalo izmijeniti slučaj Trent, slučaj Damask, kao ni veliki broj drugih slučajeva koje ću vam prikazati u slijedećim poglavljima ove knjige.

Još nešto. Mislite li da je moguće da se u židovskim Zakonima nađe jasno odobrenje zločina kao što je ritualno ubojstvo? Kada bi tako nešto moglo biti točno, usuđujem se reći da nijedan Židov ne bi ostao živ, tolikog bi obujma bila ogorčenost naroda protiv židovske nacije. Mi bi ih tretirali na isti način na koji je V.H. Sleeman tretirao Tage, ritualne ubojice, u Indiji, u prošlom stoljeću ih etiketiravši kao tradicionalne kriminalce, što je dovelo do njihovog iskorjenjivanja.

Dr Erich Bischoff, glavni njemački autoritet za židovsko zakonodavstvo i religiju, tvrdi da je u " *Thikunne Zohar* " ("Berdiwetsch " izdanje), knjizi kabalističke teologije, pronašao odlomak u kojem se govori o odobravanju ritualnog ubijanja. U spomenutom odlomku piše slijedeće:

> "Dalje, postoji zapovijed koja govori o ubijanju stranaca, koji su slični zvijerima. Ovo ubijanje mora biti izvršeno na zakonit način. Oni koji se ne pridržavaju židovskog religioznog zakona moraju biti ponuđeni kao žrtve Višem Bogu."

Dr. Bischoff je možda u pravu. Ne usuđujem se iznijeti svoje mišljenje. Ipak, Židovski Zakoni nam kažu jednu stvar: bez bilo koje vrste direktnog odobravanja ritualnog ubijanja, oni nam izvan svake sumnje pokazuju da je uobičajeno da je Židov u duhovnom ratu sa ostatkom čovječanstva, i ja na ovom argumentu zasnivam tvrdnju da Židovski Zakoni daju znanstvenom istraživaču jasnu osnovu za gledište da realnost židovskog ritualnog ubijanja nije nimalo nevjerojatna.

Po ovome pitanju neću ići istim putem kao drugi antižidovski istraživači; neću citirati Mozaik-Zakon niti bilo koje talmudske principe. Jednostavno sam odabrao citirati velikog istraživača i orijentalista Richarda Burtona, Britanca koji je detaljno proučavao Talmud i zabilježio svoje zaključke o odnosu i između Židova i bezbožaca (po židovskom shvaćanju).

Slijedeće redove citiram iz knjige "Židov, Ciganin i Islam", čiji je urednik V.H. Wilkins, i koju su 1898. godine izdali "Hutchinsonovi"– na 73. strani ovog djela se kaže:

> "Najvažniji i najdalekosežniji princip modernog židovskog vjerovanja je taj da Ger, odnosno stranac, ustvari svi oni koji ne pripadaju židovskoj religiji, oni su okrutne zvijeri, koji nemaju više prava od poljskih životinja".

Odavno znam da je ovo ključ međunarodne politike; i to pokazuje da je ono što je za jednog Arijca ubojstvo, za talmudskog Židova je obično klanje stoke. U istom dijelu se, na strani 81, kaže:

> "Talmud proglašava da se Gospod može umilostiviti krvlju na dva načina: (1) preko Holokausta Pashe; i (2) preko obrezivanja". (Holokaust Pashe predstavlja uskršnje žrtvovanje.)

Pretpostavljam da svaka nacija ima Boga kakvog želi i zaslužuje. Kakav je to narod čiji Bog se može "umilostiviti" krvlju prosutom sakaćenjem čovjekovih genitalnih organa?

Richard Burton komentira:

Strana 115: "Jasno je da takvo okrutno i osvetoljubivo učenje, kakvo je ovo koje je prikazano u prethodnom poglavlju, kao svoje plodove mora imati okrutnosti i zločine."

Židovska knjiga " Schulchan Aruch ", koja kodira talmudska učenja, ide i dalje sa odobravanjem sramne prakse usmjerene prema "bezbožnicima"; neću citirati iz ovog djela pošto moj cilj nije izazivanje osvete, nego označavanje Židova kao odgovornih, pojedinačno i kolektivno, za ritualno ubijanje.

Ono što bih htio jest da nežidovi poduzmu odgovarajuće korake za uklanjanje Židova iz naše sredine, i to tako što će se oni na zakonit način protjerati u njihov jedinstveni Nacionalni Dom.

Postoje dobri razlozi za razmišljanje da je "Hasidizam" sekta povezana sa najskorijim židovskim ritualnim ubijanjem; Hasidizam se ponekad smatra za modernu sektu koja se tek u 18-tom stoljeću pojavila u Poljskoj; ipak, "Židovska Enciklopedija" (iz 1905. godine), Vol. IX, na str. 661, kaže da su Farizeji identični sa Hasidizmom;

Hasidi se odlikuju izvjesnim jedinstvenim stupnjem fanatičnosti, i zadubljenosti u misticizam.

IV POGLAVLJE
MOTIV I PRIRODA ŽIDOVSKOG RITUALNOG UBIJANJA

Gotovo je sigurno da je židovski motiv za ritualnim ubijanjem kršćana mržnja. To je ustvari onaj isti motiv koji Disraeli priznaje kao uzrok revolucionarnih aktivnosti protiv nežidovskih vlada; da navedemo njegove riječi (iz "Života lorda Georgea Bentinicka", napisanog 1852. godine):

> **“**Božji narod surađuje sa ateistima – najvještiji skupljači svojine se svrstavaju uz komuniste; izdvojena, odabrana rasa se rukuje sa svim europskim ološem, a sve zbog toga jer žele uništiti nezahvalno kršćanstvo, i čiju tiraniju više ne mogu izdržati!"

Mržnja prema kršćanstvu je tradicija među Židovima. Treba zapamtiti da je himna mržnje, a koja je za vrijeme Drugog svjetskog rata pripisana Nijemcima, zapravo djelo Židova Lissaurea

Jedno od glavnih židovskih slavlja jest Purim. To slavlje jest orgija mržnje prema Hamanu, a koja se može naći u knjizi Esterovoj u Starom Zavjetu. Ta priča, koja je vjerojatno mit, govori o Kserksu, perzijskom kralju, koji se zaljubio u Židovku Esteru, te ju postavlja za svoju ženu, pored zakonite i prave supruge. Haman, kraljev ministar, požalio mu se na Židove koji ne poštuju zakone, te su odbili kraljevu naredbu o njihovom porobljavanju. Kraljica Estera uvjerava kralja da poštedi Židove, te da ga pozove na banket. Ondje Estera pak i dalje nagovara kralja za milost prema Židovima, te da u konačnici Haman bude obješen umjesto njezinog čuvara koji je također bio Židov. Kralj na kraju popušta, te na kraju umjesto Židova bivaju ubijeni njihov neprijatelj Haman, i njegovih desetero sinova.

Ovaj praznik se često slavi uz prežderavanje, opijanje i psovke kao sjećanje na Hamana; čak i danas, na ovaj dan, u Londonu, židovski pekari za svoj narod prave kolače u obliku ljudskog uha, koji se nazivaju “Hamanovim ušima”, što još jednom pokazuje urođenu mržnju i barbarizam Židova u našoj sredini.

Dva glavna praznika koja se mogu povezati sa ritualnim ubijanjem su Purim i Pasha.

Prvi se spomenuti praznik slavi na Uskrs, a drugi mjesec dana prije toga. Kada se ritualno ubojstvo izvrši za Purim, onda je žrtva obično odrasli kršćanin, koji je ubijen zbog svoje krvi. Kaže se da se ova krv suši i miješa sa praškom od kojeg se prave trokutasti kolači koji se poslije jedu. Moguće je da se ponekad sasušena krv od ubojstva počinjenog za Purim koristi i za nadolazeću Pashu. Kada je ritualno ubojstvo izvršeno za Pashu, ubijeni je obično dijete mlađe od sedam godina, kao najsavršeniji mogući predstavnik svoje vrste, kojem ne samo što se prolijeva krv, nego se ono i razapinje, a ponekad se i obrezuje te mu se stavlja se kruna od trnja.

Ono se muči, udara, probada nožem, i ponekad se završna rana nanosi sa strane,

imitirajući tako Kristovo ubojstvo. Djetetova krv se tada ili samo miješa sa praškom ili koristi za dobivanje kruha za Pashu.

Druga svetkovina za koju se ponekad misli da u okviru nje dolazi i do ritualnog ubijanja je Hanuka, do koje dolazi u prosincu, i koja obilježava obnovu Jeruzalema pod Makabejcima 165. godine pr. Kr.

Primjeri ubojstava za Purim su slučajevi Damaska, Rodosa, Xantena, Polne, Gladbecka i Paderboma.

Mada je glavni motiv mržnja, značajnu ulogu treba pridodati i suvremenim tradicijama, koje povezuju žrtvu u krvi sa idejom patnje. Neki Židovi vjeruju da njihova religija ne može biti spašena, odnosno vraćena u Sion, ako svake godine u ritualne svrhe ne bude prosuta krv Kršćanina.

Politička ubojstva, poput židovskog ubojstva ruskog cara, njegove obitelji i drugih Rusa, ponekad su praćena i detaljima koji ukazuju na prisustvo rituala, mada ne želim komplicirati ovu knjigu razmišljajući o tumačenju znakova koje su ubojice ostavile sa određenom namjerom.

V POGLAVLJE
ZAOSTATAK IZ DANAVRADŽBINA I CRNE MAGIJE

Šestog svibnja 1912. godine, "Times" je objavio pismo koje su potpisale mnoge značajne osobe, i u kojem se protestira protiv onog što spomenuti ljudi nazvali obnovom "užasne optužbe za ritualno ubijanje", za koje je u ovom slučaju optužen jedan Židov u Kijevu.

"Krvna optužba", prema riječima ovih ljudi, "predstavlja zaostatak iz dana vradžbina i crne magije." Na žalost potpisnika ovoga pisma, među kojima su bili i nadbiskupi Canterburya, Yorka i Armagha, Wesrminterski kardinal, veliki broj biskupa, vojvoda, grofova, sudaca, magistara znanosti i književnih izdavača iz tog vremena, "Krvna optužba" u sebi nema ničeg srednjovjekovnog; ona je u 19-tom stoljeću bila češća nego u srednjovjekovnim vremenima!

Također nažalost, crna magija spada u istu kategoriju. Ona također nije nešto što pripada srednjem vijeku; nikada nije postojao veći crnomagijski kult nego u godini Gospodnjoj 1938. ! Kako je neobično da utjecajne osobe mogu biti navedene da potpišu izjavu poput ove koju sam naveo! Također je čudno da, kada su u pitanju

židovski interesi, da ovi isti utjecajni kršćani ne vide ništa neodgovarajuće u pokušaju donošenja odluke unaprijed kod optužbe Židova Beilissa u Kijevu za kršenje zakona, suda koji će odrediti daljnji tok ovog sudskog procesa, što ti ljudi nikad ne bi učinili kod neke druge optužbe!

Zbunimo potpisnike pisma objavljenog u "Timesu" riječima samih Židova. "Židovska Enciklopedija" iz 1903. godine, Vol. III, na str. 266. - 267., daje listu optužbi za ritualno ubojstvo upućenih Židovima u toku više stoljeća; ovdje su kronološki navedena 122 slučaja, i čak 39 njih su se dogodili u 19. stoljeću! Prema ovoj autoritativnoj židovskoj listi, krvnih optužbi u 19. stoljeću više je nego udvostručen u odnosu na bilo koje prethodno stoljeće.

Da istražimo listu optužbi za ritualno ubojstvo koju je 1913. godine napravio jedan preobraćeni Židov, Cesare Algranati, koji ju je objavio u " *Cahiers Romains* "; ovdje je navedena 101 optužba, od kojih je njih 28 upućeno u 19. stoljeću, a samo 73 u osam prethodnih stoljeća zajedno! Židov Roth nam pruža sličnu argumentaciju, jer on kaže (str. 16 u njegovom dijelu "Židov i kleveta za ritualno ubojstvo", 1935. god.): "Devetnaesto stoljeće se pokazalo malo manje lakovjernim u odnosu na prethodna stoljeća."

Liste "krvnih optužbi" "antisemitskih" autora se u vezi ovoga slažu sa židovskim listama; "Der Sturmer", časopis Juliusa Streichera, u svom specijalnom broju posvećenom ritualnom ubijanju, koji je objavljen 1934. godine, pokazuje da su u 19. stoljeću donesene 32 optužbe, što je 10 puta više nego u bilo kojem drugom stoljeću pisane europske povijesti.

Činjenica da se broj optužbi povećava kako vremena postaju sve više prosvijećena posebno je značajna, budući da je židovska financijska moć i njihove aktivnosti na planu utišavanja razvijenije nego ikada prije te bi se moglo očekivati da će ovo smanjiti broj optužbi.

Do sada je dovoljno rečeno da bi se pokazala apsurdnost svakog pokušaja prepuštanja "krvnih optužbi" nekakvom srednjovjekovnom zaboravu.
Ova pojava je živa i danas; riječima velikog Richarda Burtona ("Židov, Ciganin i Islam", 1898. god., str. 129):

"U svakom slučaju, na ovim stranama je rečeno dovoljno da bi se otvorile oči istraživača i etnografa; ovo će ostati zabilježeno do Ilije."

VI POGLAVLJE
MOŽE LI SE TAKO NEŠTO DOGODITI I DANAS?

Argument "tako nešto se danas ne može dogoditi", kada je primijenjen na pitanje židovskog ritualnog ubojstva, djeluje sasvim dobar za veliki broj ljudi. Demokratskoj svijesti je možda lijepo razmišljati da "progres" osigurava da takva zla aktivnost, iako je do nje dolazilo u neprosvijećena vremena, ne može proživjeti do današnjih dana.

Volio bih da se mogu osjećati ugodnije uz spomenuti argument, ali ne mogu. Nema činjenica koje bi ga podržale.

Ne poričem da su arijski narodi ostvarili napredak; međutim, ne mislim da postoje bilo kakvi dokazi koji dokazuju bilo kakav sličan napredak kod nekih drugih rasa.

Primjećujući navedene datume, usporedite dva slijedeća događaja:

117. godina naše ere. Iz prikaza Dio Cassius u 78. knjizi njezine povijesti, poglavlje 32:

> "Tada su Židovi iz Kirene (današnja obala Tripolija u sjevernoj Africi), odabirući kao svog vođu izvjesnog Andreasa, pobili Rimljane i Grke, i mnogima od njih odsjekli glave, pojeli njihova tijela, popili im krv, obukli sebe u oderanu kožu; neke od njih su bacili divljim zvijerima, dok su druge prisilili na borbu, tako da su, sve zajedno, ubili njih 220.000. Oni su i u Egiptu činili mnoge slične stvari, također i na Cipru, gdje im je vođa bio izvjesni Artemion, i gdje je pobijeno 40.000 ljudi."

1936. godina naše ere. Iz novina "Daily Mail", 17. rujna (opisujući užase "Crvene Revolucije" u Španjolskoj):

> "Baena (provincija Cordoba): 91 ubojstvo, uglavnom vatrenim oružjem, sjekirom ili davljenjem. Ostali su živi spaljeni. Dvije časne sestre, koje su odvedene iz samostana Majke Božje, nađene su sa svojim religijskim medaljonima sa likom Djevice zabodenim u očne šupljine.

> “La Campagna (Sevilla): Crveni, koje je vodila jedna žena, Concepcion Velarde Caraballo, su ili ubili ili bili odgovorni za ubojstvo 11 osoba u zatvoru. Zatvorenici su zapaljeni benzinom. Kada je grad osvojen, neki od njih su se još previjali od bolova goreći.”
>
> “Lore del Rio (Sevilla): 138 ubijenih. Ovi ljudi su odvedeni na groblje, postrojeni su, zatim im je pucano u noge, da bi potom bili sahranjeni živi dok su padali u iskopani rov. Kada je grad osvojen, još su se mogle vidjeti ruke koje se izvijaju iznad zemlje.”

Ne vidim mnogo razlike u opisu ova dva masakra koja su počinili židovski đavoli, iako je između njih prošlo 15 stoljeća!

Analizirajući sve ovo, zašto bi sumnjali u ideju da je židovsko ritualno ubijanje preživjelo do današnjih dana? Zašto trošiti vrijeme na takvu sumnju kada znamo da su Židovi optuživani za ritualno ubijanje? Zna se da su drugi Azijati prakticirali ovo isto do 1850. godine i, da su ostavljeni sami sebi, oni bi bez sumnje održali ovaj običaj.

U Indiji je religiozna zajednica poznata kao Tagi svake godine ubijala od 10 do 50 tisuća ljudi. Uglavnom su to bili ljudi Muhamedove vjere, no bilo je i ponešto Hindusa. Štovali su Kali, hindušku božicu uništenja. Njihov cilj je bio da se skupe zajedno, uglavnom kao putnici, te da zadobiju povjerenje nevinih ljudi da bi ih na određeni znak udavili na poseban način, koji je bio smatran religijskim. Zatim bi ih opljačkali, ako bi se što imalo za opljačkati, te bi potom zakopali tijelo na takav način da za sobom ne ostavi nikakve tragove. Tagi su čak imali potporu lokalnih prinčeva i šefova, budući da su ovi živjeli u strahu od te tajne religijske sekte. Ovo nas u velikoj mjeri podsjeća na stav utjecajnih ljudi u ovoj zemlji koji su usvojile ista takva gledišta masonstva i židovstva!

Onda je britanska vlada odlučila da ta stvar mora prestati. Poslije mnogo godina ispitivanja, V.H. Sleemann je iskorijenio sektu Taga, i od 1850. godine više nisu zabilježena ubojstva koja bi Tagi počinili. Sleemann je utvrdio da se članstvo u Tagima prenosi naslijeđem kod muških članova obitelji, stoga je on uspio ostvariti svoj cilj stavljajući u izolaciju sve muške članove njihovih obitelji.

Ono što želim naglasiti jest da su Tagi zaista postojali; štoviše, oni su djelovali u 19.stoljeću, sve dok ih Britanci, sa Sleemannom, nisu doveli do njihovog kraja.

Trajalo je dosta dugo dok britanska vlast nije saznala za postojanje Taga, ono je bilo tako dobro prikriveno – to je još jedna analogija sa židovskim ritualnim ubijanjem!

"To se sada ne može dogoditi." Zašto ne?

Dalje, 13. rujna 1937. godine, iz Indije je za časopis "Times" poslan telegram koji opisuje kako je u državi Sirmur žrtvovan 17-godišnji mladić da bi se umilostio bog kiše. Grupa ljudi na čelu sa svećenikom i seoskim poglavarom provela je mladića kroz selo i zatim ga, pjevajući pjesme u slavu spomenutog boga, postavila na poseban oltar. Policija je pred nogama božanstva u seoskom hramu kasnije pronašla njegovu glavu. Kako će arijska vlast nad Indijom popuštati, ponovo će se pojavljivati i Tagi i druga ljudska žrtvovanja.

"To se sada ne može dogoditi." Zapitajmo se još jednom, zašto ne?

Slijedi isječak iz "Magije", djela koje je napisao "Majstor Terion", i koje je 1929. godine objavljeno u izdanju "Lecram Press, 26 Rue d'Hautpool, Paris", sa strana 94-5.:

> " ... prastari su magovi imali teoriju prema kojoj je svako živo biće rezervoar energije koja varira po svojoj veličini u zavisnosti od veličine i zdravlja životinje, kao i po svojoj kvaliteti ovisno od mentalnog i moralnog karaktera. Pri smrću životinje, ova energija se odjednom oslobađa. Životinja bi zato trebala biti ubijena unutar kruga, ili trokuta, u zavisnosti od odgovarajućeg slučaja, kako bi se ta energija sačuvala ... U cilju postizanja najvišeg mogućeg duhovnog dijela, potrebno je pažljivo odabrati žrtvu koja posjeduje najveću i najčistiju silu. Ono što bi bilo u najvećoj mjeri odgovarajuće, što bi najviše zadovoljilo, je muško dijete savršene nevinosti i visoke inteligencije".

U fusnoti na str. 95, koja se odnosi na posljednju navedenu rečenicu, kaže se:

> "Iz "Magijskih zapisa Oca Perduraba" slijedi da je on, između 1912. i 1928. godine, u prosjeku obavio ovo specijalno žrtvovanje oko 150 puta svake godine."

"To se sada ne može dogoditi." Zašto ne, kvragu?

Gospodin Richard Burton pokazuje nam da se u Rimu i drugim gradovima Italije početkom 19. stoljeća, kada nije postojala razborita državna politika, pričalo o

nestajanju djece za Pashu. Ovo se u toku istog stoljeća događalo i u Smirni i drugim mjestima na Levantu i u Turskoj.

To se danas ne može dogoditi? Ipak, židovska metoda klanja stoke primjenjuje se i danas i za njega ne važi Ukaz o klanju životinja iz 1933. godine, gdje se naređuje da sva stoka koja služi za ishranu nežidova, prije nego što joj se odsječe vrat, mora biti onesviještena određenom mehaničkom napravom. Kod židovskog metoda, vrat mora biti presječen od jednog do drugog uha, bez bilo kakvog prethodnog onesvješćivanja životinje.

Ovakav je postupak osuđen od strane vladine komisije koja se sastala 1904. godine.

Ova je komisija spomenutoj aktivnosti zamjerila nedostatak brzine, nerazboritost i nepotrebno nanošenje boli životinji. Ipak, "ovo se događa i danas", i ta aktivnost je u ovoj našoj Engleskoj zaštićena engleskim državnim zakonom, i ostaje nenapadnuta od strane Kraljevskog Društva za zaštitu životinja.

Zašto se to danas ne može dogoditi?

Iz židovskih izvora ("B'nai B'riht Messanger", Kalifornija, 3. travanj 1936. godine) saznajemo da su Samarijanci, neortodoksna židovska sekta, koja je astronomskim proračunima određivala vrijeme za Pashu, na spomenuti praznik prinosili krvavu životinjsku žrtvu: postoji jedan prikaz posjete mjestu žrtvovanja na Mount Gerizimu u 20.stoljeću, u kojem se govori slijedećim riječima:

> "Čuo sam divlji, primitivan, trijumfalni vrisak, u trenutku kada se nož izdizao poslije probadanja vrata žrtvenog janjeta."

Slijedi odlomak iz časopisa čije ime neće biti navedeno, koji je izašao 1936. godine, gdje se vidi da težnja za ovim "Zagonetkama" još nije mrtva:

> "Izopačeni Farizeji 20.stoljeća stalno ističu kako su prerasli laži i rituale svojih antičkih predaka. Mudar čovjek voli ono što je očigledno i ljuti ga ono što nije očigledno. I plutokrat i proleter smatraju sebe žrtvom čovjeka čije riječi i akcije ne razumiju. Mi volimo ono što je jasno, to nam odgovara i osjećamo se ohrabreni, i mrzimo ono što je misteriozno jer to vrijeđa našu inteligenciju. Zagonetke su zamorne. Ono što je danas moderno su činjenice. Ipak, moderan čovjek traži činjenice koje bi dokazale njegov fetiš, i on je u vezi ovoga još zaluđeniji nego njegovi preci. Njega praznovjerje vrijeđa, ali on je praznovjeran u najvećoj mjeri; odbacujući maštarije, on je proizvod

> maštarija u vrijeme činjenica. Moderan je svijet dosadan sa svom svojom važnošću; sam život je postao dosada. Pateći od kronične dosade, kako svijet sam po sebi može ikako postati zanimljiv? Uljuljkani u svom samozadovoljstvu, ovi samozadovoljnici teže činjenicama. Ali, kakve činjenice ovi glupani mogu razumjeti? Kako bespomoćan praznovjeran čovjek može shvatiti beznadne dubine, zar realnosti nisu rezervirane za mudre?"

Pored ovih nabacanih gluposti se nalazi jedna slika ritualnog ubojstva, sa razapetom žrtvom, i ispod toga se nalazi i portret autora, naravno Židova. Po mom mišljenju, "to se može dogoditi i sada" – ako ovaj Židov nastavi putem kojim ide!

VII POGLAVLJE
ŽIDOVSKO RITUALNO UBIJANJE U ENGLESKOJ PRIJE PROTJERIVANJA 1290. GODINE

Prvi poznati slučaj se dogodio 1144. godine; poslije toga, s vremena na vrijeme dolazilo je do novih slučajeva, sve dok Edward I nije istjerao Židove iz ove oblasti. Najpoznatiji od ovih slučajeva je onaj Lt. St. Hugha kod Lincolna 1255. godine.

Ove slučajeve navodim u kronološkom redu, i ne poričem mogućnost da su neki od njih, kod kojih izvjesni detalji nedostaju, izmišljeni. U tim nekim slučajevima, moguće je da uzrok smrti nije židovsko ritualno ubojstvo, već nešto drugo; međutim, konkretan slučaj St. Hugha je riješen na sudu, i državni registar za povjerljive informacije i patente je kao rješenje naveo slučajeve koji su se dogodili u Londonu, Winchesteru i Oxfordu. Nema razloga da ne sumnjamo da se kod mnogih slučajeva nije posumnjalo da je posrijedi ritualno ubojstvo; također, neki slučajevi nisu ni otkriveni.

> **1144. godine – Norwich.** Na židovsku Pashu, dvanaestogodišnji dječak je razapet i proboden sa strane. Njegovo tijelo je nađeno u vreći sakrivenoj u drvetu. Izvjesni je preobraćeni Židov, kojeg su zvali Theobald od Cambridgea, svjedočio da su Židovi svake godine trebali krv od nekog kršćanskog djeteta, budući da su mislili da je to jedini način na koji mogu ostvariti svoju slobodu i povratak u Palestinu, te su imali običaj da bacaju kocku kako bi odlučili odakle će osigurati krv, Theobald je rekao da je prošle godine kocka pala na Narbonne, a ove godine na Norwich. Ovaj je dječak u

tom kraju poslije ovoga postao poznat kao St. William. Šerif je, vjerojatno podmićen, odbio izvesti Židove na suđenje.

U djelu J.C, Coxa "Crkve Norfolka", Vol. 2, str. 47, kao i u "Viktorijinoj oblasnoj povijesti Norfolka" iz 1906. godine, u drugom dijelu, postoji ilustracija starog raspeća na kojem je prikazano ritualno ubojstvo St. Williama. Ovo raspeće se nalazilo u Lodonskoj Crkvi u Norfolku, dok ga nije uklonila moć židovskog novca.

Nitko ne poriče ovaj slučaj kao povijesni događaj, ali Židovi, naravno, kažu da ovdje nije u pitanju ritualno ubojstvo. Židov C. Roth, u svojoj "Kleveti za ritualno ubojstvo" iz 1935. godine, kaže: "Moderni istraživači su, poslije brižljivog ispitivanja činjenica, zaključili da je dijete vjerojatno izgubilo svijest kao rezultat epileptičnog napada, da bi ga njegovi rođaci preuranjeno sahranili." Kako su ovi moderni istraživači došli do jednog takvog zaključka poslije svih ovih godina, to gospodin Roth ne kaže; također, da li bi crkveni svećenici dozvolili da dječakova smrt bude obilježena kao svetačka da prethodno nisu zadovoljili sebe time što bi utvrdili da rane na tijelu potvrđuju razapinjanje i ubod sa strane. Dalje, zašto bi rođaci sahranili dječaka u vreći, a zatim ga iskopali i stavili u deblo drveta – ovu zagonetku bi čak i Židovu bilo teško objasniti.

Ovo ritualno ubojstvo bilježi knjiga Johna Foxea "Crkvena umjetnost i spomenici", kao i Bolandisti i drugi povjesničari. Nekadašnji namjesnik samostana, William Turbe, koji je kasnije postao biskup Norwicha, je predstavljao vodeće svijetlo u insistiranju da je ovaj zločin zaista bio židovsko ritualno ubojstvo; u "Riječniku nacionalne biografije" (čiji je urednik bio jedan Židov!) pojašnjeno je da karijera tog čovjeka, ostavimo sada po strani spomenuti slučaj ritualnog ubojstva, govori o osobi velike karakterne snage i moralne hrabrosti.

1160. godine – Gloucester. Tijelo djeteta po imenu Harold je nađeno u rijeci sa uobičajenim ranama od razapinjanja. Ponekad se ovaj slučaj navodi uz pogrešan datum – 1168. godinu. Zabilježeno u "Monumenta Germaniae Historica", Vol. VI ("Erfurtski Anali"); "Polikronikon" R. Higdona; "Kronike" R. Graftona, str. 46.

1181. godine – zakopani St. Edmunds. Dijete po imenu Robert je žrtvovano za Pashu. Ono je zakopano u crkvi i smatra se da njegovo tamošnje prisustvo stvara "čuda". Referenca: Rohrbacher, iz "Kronike Gervasea od Canterburya".

1192. godine – Winchester. Jedan je dječak razapet. Navedeno u "Židovskoj enciklopediji" kao lažna optužba.
Nedostaju detalji.

1232. godine – Winchester. Razapet dječak. Nedostaju detalji. Navdeno u Hyamsonovoj "Povijesti Židova u Engleskoj";također i u "Winchesterskim analima", i na kraju i u Završnom Svitku 16 u Hanryu III, membrana 8, 26.6. 1232. godine.

1235. godine – Norwich. U ovom slučaju, Židovi su ukrali dijete i sakrili ga sa namjerom da ga razapnu. Haydnov "Rječnik datuma", za godinu 1847., o ovom slučaju kaže: "Oni (Židovi) su obrezali i pokušali razapeti jedno dijete u Norwichu; prekršitelji su osuđeni kaznom od 20.000 maraka." Druga referenca je "Grande Chronique " Huillarda Breollesa, III, 86. Također i Završni Svitak 19, Hanry III, m. 23.

1244. godine – London. Tijelo djeteta je, nezakopano, nađeno na groblju St. Benedict, sa ritualnim posjekotinama. Uz velike je počasti sahranjeno u Crkvi Svetog Pavla. Referenca: "Englesko društvo", Tom I, str. 407, urednik H.D. Traill.

1255. godine – Lincoln. Židovi su oteli dječaka po imenu Hugh i, u mržnji prema Isusu Kristu, ga mučili i razapeli. Dječakova majka je našla tijelo u bunaru na posjedu Židova nazvanog Joppin ili Copinus. Ovaj Židov, kojem je sudac obećao da neće biti osuđen na smrt ako bude svjedočio, zaista se i pojavio na svjedočenju, i poslije toga je uhićen 91 Židov; na kraju je zbog ovog zločina obješeno njih 18. Kralj Hanry III je osobni naredio da se ovaj slučaj ispita na sudu, pet tjedana poslije otkrića tijela, i odbio je pomilovati Židova Copinusa, koji je pogubljen.

Hugh je u ovom kraju proglašen za blaženog, i njegov grob se i dalje može vidjeti u katedrali u Lincolnu, međutim, sila židovskog novca je očigledno bila u akciji, budući da je između 1910. i 1930. godine iznad svetinje postavljena slijedeća napomena: "Hughovo tijelo je zakopano u katedrali i tretira se kao tijelo sveca. Kada je izvršena restauracija crkvenog poda, ispod sadašnje grobne ploče je nađen kostur jednog malog tijela. U ovoj priči postoje mnogi detalji koji na nju bacaju sumnju, i postojanje sličnih priča u Engleskoj i na drugim mjestima ukazuje na njihovo porijeklo u fanatičnoj mržnji prema Židovima u Srednjem Vijeku i uobičajenom praznovjeru, koje je sada potpuno diskreditirano, prema kojem je

ritualno ubojstvo dio židovskih pashalnih rituala. Još u 13.stoljeću, crkva je pokušavala da zaštititi Židove od narodne mržnje i ove konkretne optužbe."

Pri jednoj nedavnoj posjeti Židovskog Povijesnog Društva Lincolnu (1934. godine), gradonačelnik gospodin G. Deer im je rekao: "To da su njega (St. Hugha) ubili Židovi, i to zbog ritualnih namjera, ne može biti ništa drugo nego kleveta zasnovana na predrasudama i neukosti jednog neprosvijećenog vremena." Kancelar je istom prilikom rekao: "To je sasvim izvjesno bio jedan od mnogih slučajeva kleveta usmjerenih protiv Židova koje su se širile s vremena na vrijeme. Nema nikakve sumnje u to da je dijete poginulo od pada u bunar." Ovi ljudi, Židovi i nežidovi, nisu iznijeli nikakve dokaze za svoje tvrdnje, bilo kakve da su one; to nije moglo biti učinjeno, oni kažu. Zašto ne? Je li je Hanry III, karakterno gledano, slab čovjek, kakvog ga mi znamo, ikada bio optužen za nemoral? Zar suci nisu ispitale tijelo, samo četiri tjedna poslije smrti? Da li je Haydnov "Riječnik datuma" (izdanje iz 1847. godine) praznovjeran i srednjovjekovan kada za ovaj slučaj kaže:

"Oni (Židovi) su razapeli dijete u Lincolnu, poslijee čega je njih 18 obješeno"?

Ovdje se ne spominje nikakvo "ako". Ili, zar se Copinusovo svjedočenje ne poklapa sa svjedočenjem Theobalda, citiranog ranije u vezi sa prvim navedenim slučajem u Norwichu? Copinus je rekao: "Za smrt ovog djeteta su se skupili gotovo svi Židovi u Engleskoj i svaki grad je poslao svoje predstavnike da pomognu pri ovom žrtvovanju."

Niko ne sumnja u povijesne činjenice u ovom slučaju; ipak, Židovi i judeizirani nežidovi su se ujedinili u poricanju činjenice ritualnog ubojstva.

Strack u svom dijelu "Židov i žrtvovanje ljudi", napisanom u obranu Židova pred optužbom za krvno žrtvovanje, zanemaruje sve koji se spominju u ovom poznatom slučaju, što je predmet Chaucerovog djela "Ispovjedi nadstojnice samostana" ("Priče iz Canterburija") i spominje se u Marloweom djelu "Maltežanski Židov". Hyamsonova "Povijest Židova u Engleskoj" posvećuje "malom St. Hughu iz Lincolna" cijelu IX glavu, pokazujući značaj teme ritualnog ubojstva u židovskoj svijesti danas.

Slijedeći dijelovi Kraljevskih Pergamenata se odnose na slučaj St. Hugha: Hanry III, 39, m.2,7.10 1255; 39, m.2, 14.10.1255; 40, m.20,24.ii..1255; 40,m.13, 13.3.1256; 42,m.6: 19.6.1258. Također i u Državnom Registru za patente: Hanry III, 40.m.20.26.11.1255: 40.m.19. 9.12.1255: 40, 27.3.1256; i 40,m.5, 20.8.1256.

1257. godine. London. Žrtvovano dijete. Referenca: Cluverius. "Epitome Historiae", str. 541. Nedostaju detalji.

1276. godine. London. Razapet dječak. Referenca: Kraljevski Pergament, 4, Edward I, membrana 14, 3.3. 1276.god.

1279. godine. Northampton. Jedno dijete je razapeto. Haydnov "Riječnik datuma" za 1847. godinu kaže za ovaj slučaj: "Oni (Židovi) su razapeli dijete u Northamptonu, zbog čega je njih 50 rastegnuto vezano za konjske repove i obješeno." Dalje reference: Reiley, "Londonske kronike", str. 15; H. Desportes, "L mistere d Sang".

1290. godine. Oxford. Registar za patente: 18, Edward I, memorandum 21, 21. lipanj 1290. god., sadrži jedan član koji govori o zatvaranju jednog Židova, Isaca de Puleta, zbog ubojstva jednog krišćanskog dječaka u Oxfordu.

Samo jedan mjesec poslije ovoga, kralj Edward je izdao ukaz o protjerivanju Židova iz kraljevstva. Tako postoje svi razlozi da vjerujemo da je upravo ovo oxfordsko ubojstvo raskinulo i posljednje niti tolerancije. Čitatelj će u daljem dijelu knjige vidjeti da je sličan ritualni slučaj bio jedan od glavnih poticaja da španjolski kralj i kraljica 1492. godine iz svoje zemlje protjeraju one koji ispovijedaju židovsku religiju. Židovi se, u pokušaju da izbjegnu odgovornost ritualnog ubojstva za ove smrti, ne kolebaju posumnjati u poštenje dva engleska kralja, čiju moralnost se nitko drugi ne usuđuje oklevetati.

Evo nekoliko primjera. Iz "Dodatka Židovske Kronike", travanj 1936. god., str. 8 (govorimo o slučaju u Lincolnu u vrijeme vladavine Hanrya III): "Od tada, posebno za vrijeme vlasti vatrenog kršćanina Edwarda I, skoro da se može reći da su Kruna i njeni službenici za Židove postali veća opasnost od pljačkaških bandi vođenih fanatičnim svećenicima i razbojnicima koji su pozajmljivali židovski novac i izigravali vitezove.

Kada su povijesni pisci 18. stoljeća počeli ispitivati stare zapise u novom, skeptičnom, raspoloženju, neki od njih su se usudili doći i do takvih pretpostavki kao ona po kojoj su se navodna razapinjanja kršćanske djece izgleda odigravala jedino onda kada je kraljevima nedostajalo novca."

Ovu prljavu optužbu protiv ljudi koji su se odlikovali čestitošću ponavlja i Židov Hanson ("Povijest Židova u Engleskoj", izdanje iz 1928. god., str. 21), koji piše: "također je istaknuto i da se 'krvna optužba' kao pravilo događala u vremenu kada je trebalo ponovo napuniti Kraljevsku Blagajnu".

Poricati da su slučajevi St. Williama iz Norwicha i St. Hugha iz Lincolna predstavljali židovska ritualna ubojstva, znači optuživati određene engleske kraljeve, određeno englesko svećenstvo, i određenu izvršnu vlast u Engleskoj, kao ljude poznate po svojoj čestitosti, za ubijanje i mučenje Židova u cilju stjecanja njihovog novca, budući da bi se spomenuti Židovi prethodno optužili za užasne zločine.

U slučaju St. Hugha, gomila je uzela ovaj slučaj u svoje ruke zato što sam šerif ne bi poduzeo nikakvu akciju. Kome vjerujete, Židovima ili Englezima?

"Nije lako potpuno odbaciti priče koje su toliko česte i toliko detaljne" – tako u vezi ritualnih ubojstava u Engleskoj kaže knjiga "Englesko društvo" u Vol. I, na str. 407 (izdanje iz 1893. god., urednik H.D. Traill).

Ono što je značajno je da je Haydnov "Rječnik datuma", bar do 1847. godine, navodio ritualna ubojstva u Engleskoj u Normanu i Plantagentu kao neosporne činjenice. U kasnijim izdanjima iz šezdesetih godina je izostavljeno svako spominjanje ovih ritualnih ubojstava! Očigledno je da je snaga židovskog novca negdje u pedesetim godinama prošlog stoljeća počela diktirati pisanje engleskog tiska

VIII POGLAVLJE
AUTENTIČNI SLUČAJEVI RITUALNOG UBOJSTVA U STAROM I SREDNJEM VIJEKU (OD 1190. DO 1510. GODINE)

U ovoj i slijedećim glavama, dajem opise slučajeva u kronološkom redu, pri tom navodeći slučajeve za koje mi se čini da ne postoji nikakav razlog za sumnju u povijesnu autentičnost iznijetih činjenica.

U ovoj glavi, bilježim takve slučajeve između 1171. i 1510. godine (uključujući i slučajeve u tim konkretnim godinama); također htio bi čitatelju naglasiti veliki značaj ubojstva St. Simona iz Trenta 1475. godine i slučaja iz Toleda koji se odigrao 1490. godine; ustvari, ako je čitatelj jedan od onih koji prilaze ovom predmetu proučavanja u nevjerici, onda mu preporučam da prvo pročita ova dva

slučaja, i tek onda sve ostale. U ovoj glavi su, kada su spominjane reference, korištene slijedeće skraćenice:

> **Magd.st.** – za "Magderburška stoljeća", Protestantsku povijest kršćanske crkve, oblikovanu u Magdeburgu u šesnaestom stoljeću.
>
> **Chron. Hirsaug.** – za "Chronicon Hirsaugiense", povijest Abbota J. Trithemiusa, iz 1514. godine.
>
> **Cosm. Munst.** – za "Cosmographia Universalis Sebastiana Munstera" iz 1544. godine.
>
> **Spic. Vinc.** – za "Speculum Historiale" Vinceta od Beauvaisa iz 13. stoljeća.

1171. godina, Blois, Francuska. Na Pashu je razapeto jedno kršćansko dijete, izvađena mu je sva krv iz tijela i bačeno je u rijeku. Pogubljen je izvjestan broj Židova. Referenca: "Monumenta Germaniae Historiale",VI,520; Magd. St., 12, C.14 i 13, C. 14.

1179. godina, Pontoise. Referencu za ovaj slučaj predstavljaju Bolandisti (Akta, Vol. III, ožujak, 591); Magd.St., 23,C.14; Spic.Vinc., 129,C.25; i Cosm. Munst., 23,C.14. Dječak po imenu Richard je mučen, razapet i izvađena mu je krv. Ovaj slučaj su potvrdili svećenici i povjesničari Filipa Augusta, Rigord i Guillaume l'Armoricain.

Tijelo ovog dječaka je odneseno u crkvu Svetih Nevinih u Parizu i on je kanoniziran kao St. Richard. Za godinu 1080., Haydnov "Riječnik datuma" (izdanje iz 1847. god., str. 282) kaže: "Misleći da time prizivaju božansko milosrđe, oni (Židovi) su, za vrijeme svečanosti Pashe, žrtvovali jednog mladića, sina bogatog trgovca iz Pariza, poslije čega su svi koji su sudjelovali u kaznenom djelu pogubljeni i svi Židovi protjerani iz Francuske."

1192. godina, Braisne. Filip August osobno je sudjelovao u odvijanju ovog slučaja, i naredio je da se počinitelji zločina spale. U pitanju je slučaj razapinjanja kršćanina kojeg je Židovima prodala Agnes, grofica od Dreuxa, koja je osuđena kao kriva za krađu i ubojstvo. Referenca: " Histoire des Ducs et Comtes de Champagne ", IV, 1. dio, str. 72, Pariz, 1865. god.) od A. Jubbainvillea; Spic.Vinc., 129, C.25; Gagen.L.6, D Fransis; Magd.St., 12,C.14, ured. 1670.god.

1235. godina, Fulda, Hesse-Nassau. Ubijeno petoro djece; Židovi su priznali poslije mučenja, ali ipak ostaje zabilježeno da su izjavili kako je krv bila potrebna radi liječenja. Fredrick II ih je oslobodio optužbe, mada su križari već usmrtili izvjestan broj njih. Frederick II je okupio jedan broj preobraćenih Židova, koji su poricali postojanje židovskog ritualnog ubijanja. Ipak, Frederickovo uvjerenje je očigledno u njegovim riječima kada je, objavljujući svoju odluku, objasnio zašto je okupio ove ljude: "iako je naša savjest pozdravila nevinost gore spomenutih Židova, koja je adekvatno dokazana na osnovu nekoliko spisa". Da je Frederick II živio u današnje vrijeme, on bi se slabo oslanjao na religioznu literaturu pri odlučivanju da li židovsko ritualno ubijanje postoji ili ne. Referenca: Chron.Hirsaug., i Magd.St., 13, C.24.

1247. godina, Valreas, Francuska. Neposredno pred Uskrs, u jarku koji se prostirao oko grada nađeno je tijelo dvogodišnje djevojčice, sa ranama na čelu, rukama i nogama. Židovi su poslije mučenja priznali da su htjeli krv djeteta, ali ipak nisu rekli da im je ona bila potrebna radi ceremonije. Papa Inocent IV je rekao da je troje od ovih Židova pogubljeno bez priznanja, mada "Židovska Enciklopedija" (1903. god., Vol. III, str. 261) kaže da su oni dali priznanje.

1250. godina, Saragosa. Jedan dječak je razapet, poslije čega je kanoniziran kao Sveti Dominik. Pijo VII je 24. studenog 1805. god. potvrdio ovu kanonizaciju, u skladu sa Ritualnim Saborom od 31. kolovoza.

1261. godina, Pforzheim, Baden. Jedna stara žena je Židovima prodala sedmogodišnju djevojčicu, koji su zadavili, ostavili da iskrvari i poslije bacili tijelo u rijeku. Ova stara žena je osuđena na osnovu dokaza koje je iznijela njena osobna kći. Jedan broj Židova je osuđen na smrt, dok je njih dvoje počinilo samoubojstvo. Reference: Bolandisti, Acta, Vol. II, str. 838; Rohrbacher, " *L' Histoire Universelle de l'Eglise Catholique* ", Vol. XVIII, str. 697-700.; Thos. Cantipranus, "De ratione vitae", Vol. II, XXIX. Spomenuto dijete je kanonizirano kao svetac.

1287. godina, Bern. Dječak po imenu Rudolf je na Pashu ubijen u kući bogatog Židova Matlera. Židovi su priznali da je dječak razapet: njih veliki broj je pogubljeno. Dječak je kanoniziran kao mučenik kršćanstva, i njegovo ime se može naći u nekoliko knjiga o kršćanskim mučenicima. Dokumentirane reference: Bolandisti, Acta, Vol. II, travanj; "Helvetia Sancta" (H. Murer); Karl Howald, "Die Brunnen zu Bern", 1848. god, str. 250, Cosm. Munst., 13, str. 482.

U Bernu još uvijek postoji kameni spomenik posvećen ovom zločinu. Nazvan je "Fontana požderanog djeteta" i sada se nalazi na Kornhausplatzu. Ovaj spomenik

predstavlja čudovište židovskog izgleda lica koje jede dijete. Ova figura na sebi ima "Judenhut", šešir kojeg su Židovi morali nositi, prema ukazu Četvrtog Luteranskog Koncila od 1215. godine. Ovaj spomenik je prvo postavljen u ulicu u židovskom kvartu kao podsjećanje na užasan zločin i kao kazna za sve Židove Berna. On je kasnije premješten na svoje sadašnje mjesto.

1288. godina, Troyess, Francuska. Izvjesni Židovi su osuđeni za ritualno ubojstvo i njih 13 je spaljeno. Referenca: "Židovska Enciklopedija", 1906. god., Vol XII, str. 267.

1286. godina, Oberwesel, na Rajni. Dječak po imenu Werner je za Pashu tri dana mučen, obješen za noge i ostavljen da iskrvari. Tijelo je nađeno u rijeci. Ovaj dječak je beatificiran u diocezi u Treyesu, i njegova godišnjica se obilježava 19. travnja. Skulptura koja predstavlja ovo ritualno ubojstvo se još uvijek može vidjeti u crkvi u Oberweselu. Reference: Aventinus, "Bavarski anali", 1591. god., 17, str. 576; Chron.Hirsaug., Magd.St.3, C.14.

1462. godina, Rinn, Insbruck. Židovi su kupili dječaka po imenu Adreas Oxner i, kako bi dobili njegovu krv, žrtvovali su ga na jednom kamenu u šumi. Njegova majka je našla tijelo u grmlju. Nijedan Židov nije zatvoren, budući da su oni iskoristili blizinu granice i pobjegli kada se saznalo za ubojstvo. Abbe Vacandard, branitelj Židova, kaže da nije bilo suđenja.

Pa naravno da ga nije bilo. Ni danas se ne održava suđenje kada kriminalci pobjegnu! Papa Benedikt XIV je blagoslovio dječaka u Veneciji 1778. godine, u svojoj poslanici "Beatus Andreas", gdje se kaže da je dječak "okrutno ubijen od strane Židova, zbog njihove mržnje prema vjeri Isusa Krista".

Sa ovim riječima se složio i papa Klement XIV, koji je napisao izvještaj o svom istraživanju teme židovskog ritualnog ubojstva u vrijeme kada je još bio kardinal Ganganelli i kada je ovo istraživanje dobio kao zadatak od pape Benedikta XIV. U spomenutom izvještaju se kaže: "Priznajem istinitost još jedne činjenice, događaja iz 1462. godine, koji se odigrao u selu Rinn, u oblasti Briksen, kada je jedan dječak, blagoslovljeni Andreas, barbarski ubijen od strane Židova, zbog njihove mržnje prema vjeri Isusa Krista." Nitko ne sumnja u povijesnu točnost ovog događaja. Drvorez koji predstavlja ovo ritualno ubojstvo još uvijek postoji u crkvi.

1468. godina, Sepulveda, Segovia, Španjolska. Židovi su na križu žrtvovali jedno kršćansko dijete. Biskup iz Segovie je istražio ovaj zločin, i naredio da se zločinci

pogube u Segoviji. Bilo bi značajno istaknuti da je ovaj biskup bio sin preobraćenog Židova, koji se zvao Jean d'Avila.

Colmenaresova "Povijest Segovije" je zabilježila činjenice o ovom slučaju, čiju je sudsku presudu donio čovjek židovske krvi. To može biti razlog da se ovo ne spominje u Strackovoj knjizi pisanoj u obranu Židova, "Židov i žrtvovanje ljudi".

1475. godina, Slučaj Svetog Simona iz Trenta. 1475. godine je u talijanskom gradu Trentu nestao jedan trogodišnji dječak; okolnosti su bile takve da je sumnja pala na Židove. Pokušavajući raspršiti ove sumnje, oni su sami "pronašli" dječakovo tijelo u kanalu, gdje su kasnije priznali da su ga bacili. Ispitivanje tijela je, međutim, otkrilo da se dječak nije udavio; na tijelu su postojale čudne rane, rane od obrezivanja i razapinjanja. Uhićeno je oko sedam Židova; oni su poslije mučenja priznali da je dječak ritualno ubijen u cilju dobivanja kršćanske krvi koja bi se izmiješala sa ceremonijalnim beskvasnim kruhom; ova priznanja su dana izdvojeno i međusobno su se podudarala u svim bitnim detaljima. Židovi su osuđeni i na kraju pogubljeni. Činovnik koji je bio zadužen za ispitivanje ovog zločina, Jean de Salis iz Brescie, imao je svjedočenje preobraćenog Židova, Jeana de Feltroa, koji mu je opisao kako mu je otac rekao da su Židovi iz njegovog grada, Lanzhata, ubili dijete na Pashu kako bi dobili krv koju su upotrijebili u vinu i kolačima.

Niko nije čak ni pokušao poreći da su se ovi događaji povijesno zaista odigrali; samo što su Židovi izmislili "razloge" zbog kojih ona nisu bila ritualna ubojstva!

Ipak, ne može se izbjeći da je zaključak suprotan ovome. 1759. godine je, u odgovoru na židovsku molbu upućenu iz Poljske, Inkvizicija poslala kardinala Ganganellija (koji je kasnije postao Papa Klement XIV) da istraži cijelo ovo pitanje i podnese izvještaj, sa posebnim osvrtom na mnoge slučajeve koji su zabilježeni u Poljskoj; iako su u svijesti ovog čovjeka postojale predrasude u korist Židova (on u svom izvještaju kaže: "Ja sam, sa svojim nejakim sposobnostima, nastojao da pokažem nepostojanje ovog zločina, za koji je okrivljena židovska nacija u Poljskoj", što teško da je pravo raspoloženje sa kojim treba ući u ovakvo istraživanje, on o ovom konkretnom slučaju iz Trenta kaže (pogledati "Izvještaj kardinala Ganganelija" u Rotovom djelu "Židov i kleveta o ritualnom ubijanju", 1935. god., str. 83): "Priznajem kao istinitu činjenicu da su blagoslovljenog Simona, trogodišnjeg dječaka, 1475. godine ubili Židovi u Trentu, u svojoj mržnji prema vjeri Isusa Krista (mada je ovo osporeno od strane Basnagea i Wagenseila); budući da je čuveni Flaminio Cornaro, venecijanski senator, u svom radu "O kultu djeteta Svetog Simona iz Trenta" (Venecija, 1753. god.) odbacuje sve sumnje gore spomenutih kritičara."

Židovi su pokušali osporiti pouzdanost sudaca koji su osudili židovske ubojice citirajući Papu Sikstija IV koji je odbio odobriti kult Svetog Simona; ipak, razlog za ovo je bilo to što u to vrijeme to nije bio kult koji bi bio službeno odobren iz Rima, to je bio popularni narodni pokret koji je krenuo bez odobrenja, suprotan crkvenom redu i uzdržanosti; isti spomenuti papa je kasnije iskazao svoje prihvaćanje optuživanja Židova u Papskoj Povelji XII Kal., u srpnju 1478. godine.

Mi imamo ne samo svjedočanstvo o ispravnosti vođenog postupka koje je dao Sikstije IV; već također i iskaze nekoliko drugih papa, kao što je Sikstije V, koji je obznanio narodni kult svetog Simona svojim potpisom iz 1588. godine, što navodi Benedikt XIV u Knjizi I, Vol. XIV, Br. 4, svog djela "O kanonizaciji svetaca"; dalje, ovaj isti upravo spomenuti papa Benedikt XIV u svom poslanju "Beatus Andreas" od 22. veljače 1755. godine, u kojem on potvrđuje Simona kao sveca, što je činjenica koju ne navodi poznati židovski branitelj Strack ("Židov i žrtvovanje ljudi"); Grgur XIII je priznao Simona kao mučenika, i čak je i posjetio njegov grob; i, kao što je već istaknuto, Klement XIV je morao priznati da je ovo bio slučaj židovskog ubojstva učinjenog u mržnji prema kršćanstvu.

Grob svetog Simona se nalazi u Crkvi Svetog Petra u Trentu; njegove relikvije se i dalje mogu vidjeti, među njima i nož kojim je žrtvovan.

Ukratko, ritualno ubojstvo svetog Simona u Trentu je podržano takvim dokazima da oni koji sumnjaju u njega time bez razloga osuđuju visoke pravne i crkvene autoritete za koje ne postoji ni najmanji povod kojim bi se osporilo njihovo poštenje i inteligencija.

> **1480. godina, Venecija.** Ovaj slučaj je, kao što se priznaje u "Židovskoj Enciklopediji", 1906. god., Vol. XII, str. 410, bio riješen na sudu. Tri Židova su kažnjena.
>
> **1485. godina, Padova, Italija.** Žrtva je u ovom slučaju kanonizirana kao Sveti Lorenc. Papa Benedikt XIV ga spominje kao mučenika u svom poslanju "Beatus Andreas". Pravilnost vođenja ovog slučaja je potvrdio Crkveni sud Padove.
>
> **1490. godina, Toledo.** Ovo je najznačajniji slučaj, čije je okolnosti za nas pojasnio V.T. Walsh u svojoj zanimljivoj knjizi "Izabela od Španjolske", iz 1931. god. ("Sheed & Ward"), u kojoj on posvećuje strane od 441. do 468.

svojim istraživanjima ove optužbe za ritualno ubojstvo. Da nije bilo gospodina Walsha, na mene bi utjecala izjava iz "Židovske Enciklopedije" (1903. god., Vol. III, str. 262) prema kojoj kod ovog slučaja "moderni povjesničari čak poriču da je dijete uopće nestalo"! Loeb i H.C. Lea su učinili velike napore da pokažu da Židovi nisu krivi za ovo ubojstvo; slično je uradio i Vacandard. Walsh pokazuje da je 17. listopada 1490. godine Židov po imenu Yuce svjedočio da je bio prisutan pri razapinjanju dječaka po imenu Christoper, koje se odigralo u La Guardiji blizu Toleda. On je dao ovo svjedočenje bez "pomoći" bilo kakvog oblika torture i mučenja; ni godinu dana poslije ovog svjedočenja njemu nsu upućene prijetnje. 19. srpnja 1491. godine, Xuceu je obećan imunitet od kažnjavanja i on je opisao cijelo razapinjanje i dao imena svojih suučesnika.

25. listopada 1491. godine, porota je sastavljena od sedam uglednih renesansnih učitelja sa Salamaca sveučilišta je ispitala ovaj slučaj i bila jednoglasna u tome da je Yuce kriv. Yuce je tek tada mučen. Ovo mučenje je primijenjeno kako bi on rekao iz kog razloga je dječak Christoper razapet umjesto da bude ubijen na neki drugi način, ipak, pri ovom ispitivanju nisu primijenjena nikakva pitanja koja bi "navodila" odgovor.

Poslije ovoga, ovim slučajem se bavila druga porota koja je bila sastavljena od pet učenih ljudi iz Avile, koji su razmatrali dokaze o krivici Yuceovih suučesnika. Ovi suučesnici su uhićeni i ispitani; porota ih je jednoglasno proglasila krivim. Kažnjeno je osam Židova (od kojih su neki bili Maroniti ili navodni preobraćenici u kršćanstvo u pretpostavljenoj bliskoj budućnosti).

Pišući o učinjenim naporima da se diskreditiraju suđenja u ovom slučaju, Walsh kaže (na str. 464): "Moramo li pretpostaviti da su svi oni (dvije porote sastavljene od učenih ljudi) bili krvožedni fanatici, spremni da žrtvuju nevine ljude, i da su Dr Loeb, Dr Lea, i sa katoličke strane nekako previše lakovjerni Vacandard, bili bolje kvalificirani da odmjere dokaze poslije protekla četiri stoljeća?" Walsh nije "antisemit".

On je povjesničar, i nije sugerirao da je ritualno ubojstvo dio bilo kakve opće židovske ceremonije. Ipak, on kaže: "Povjesničar, daleko od toga da je dužan dati neko veliko opravdanje za sve Židove koji su optuženi za ubojstvo, je zaista slobodan da promatra svaki pojedinačni slučaj prema njegovim konkretnim karakteristikama."

Walsh ističe (na 441. strani) da je ovaj slučaj ritualnog ubojstva bio "jedan od glavnih faktora, ako ne i onaj odlučujući, u odluci Fernanda i Izabele" (da protjeraju Židove iz Španjolske). On pokazuje da je cjeloviti zapis svjedočenja sa suđenja jednog od optuženih, sa originalnim papirima, dostupan pošto je 1887. godine objavljen u biltenu kraljevske Akademije u Madridu (Vol. XI, str. 7-160). (Ovo je sve, naravno, bilo prije Crvene Revolucije!)

Walsh optužuje Lea, prožidovskog autora, za intelektualno nepoštenje (str. 628), kada on u svom djelu "Inkvizicija u Španjolskoj" vrijeđa utjecajne ljude koji su bili porotnici u ovom slučaju.

> "Ako su inkvizitori poslali osam ljudi u sramnu smrt, a da pritom nisu bili potpuno uvjereni u njihovu krivicu, onda istinski sud povijesti ne može izbjeći da ne nađe krivim za sudjelovanje u jednom od najbrutalnijih zabilježenih ubojstava počinjenih na osnovu sudske presude, ne samo Torquemada i njegove suce, već i kralja Fernanda i kraljicu Izabelu, kardinala Mendozu i nekoliko najčuvenijih profesora sveučilišta Salamanca?" (Walsh, str. 442).

Oni koji izbjegavaju optužiti Židove za praksu ritualnog ubojstva na taj način osuđuju neke od najčistijih likovana pozornici europske povijesti. Konačno, moramo zabilježiti da je ubijeni dječak, po dopuštenju Pape Pije VII, kanoniziran kao sveti Kristijan.

1494. godina, Tyrnau, Mađarska. Jedan dječak je iskrvario i bio ubijen. Židovske zločince je izdalo svjedočenje žena, na koje je utjecalo to što su vidjele neke instrumente za mučenje, koji ipak nisu primijenjeni na njima. Židovi koji su uhapšeni poslije ovog svjedočenja su i sami priznali da je ovo bilo četvrto dijete koje su ubili zbog krvi, ali su rekli da im je ona bila potrebna iz medicinskih razloga. Referenca: Bolandisti, Acta, travanj, membr. II, 838.

1510. godina, Brandenberg. U Berlinu je nekoliko Židova optuženo da su kupili jednog malog kršćanskog dječaka, pustili ga da iskrvari i ubili ga. Oni su dali svoja svjedočenja, i njih 41 je kažnjeno. Reference: Richard Mun, "Die Juden in Berlin"; Richard Burton, "Židov, ciganin i islam", 1898. god., str. 126.

IX POGLAVLJE
AUTENTIČNI SLUČAJEVI RITUALNOG UBOJSTVA U SEDAMNAESTOM I OSAMNAESTOM STOLJEĆU

Naravno, ovdje donosimo nekoliko sudski dokazanih postupaka, kako se i očekuje!

1603. godina, Verona. Židov je optužen za ubojstvo djeteta, te korištenja njegove krvi u okultne svrhe. Oslobođen je optužbe. Presuda donesena 28. veljače 1603. godine, u cijelosti objavljenja u knjizi Židova Rotha "Židovi i kleveta za ritualno ubojstvo", oslobađa optuženog jer "Hebrejski rituali ne dopuštaju puštanje krvi", te su "razni prinčevi smatrali da je glasina o korištenju krvi prazna i lažna". Naše je mišljenje da je jedini razlog zbog kojeg je ova presuda donesena taj da je sud bio potkupljen.

1670. godina, Metz. Budući da je ovo sasvim jasno riješen slučaj, o njemu ne možete naći nikakvog traga u Strackovoj knjizi pisanoj u obranu Židova! Majka je izgubila trogodišnjeg dječaka na putu prema bunaru. Dječak je nosio crvenu kapu, i svjedoci su ga vidjeli kako ga odnosi Židov koji je bio na konju. Taj Židov se zvao Rafael Levi. Prvo je uočeno da nema nikakvog traga od dječakovog tijela. Židovi su se uplašili i raširili su priču da su sigurno vukovi ubili dijete u šumi. Šuma je pretražena i na kraju su nađeni dječakova glava, vrat i rebra, zajedno sa odjećom, crvenom kapom i ostalim stvarima za koje je dječakov otac identificirao kao njegove. Međutim, kako ova odjeća nije bila ni poderana ni krvava, zaključeno je da je priča o vuku bila lažna, i onda su se javili svjedoci koji su vidjeli Rafaela Levija sa dječakom na takvim mjestima i u takvo vrijeme da je to uklonilo svaku sumnju u to da li je on kriv. Po naređenju skupštine u Metzu, Levi je osuđen na smrt i živ je spaljen. Referenca: Drimonovo djelo “La France Juife”.

1698. godina, Sandomir, Poljska. Referenca: Židov Cecil Roth, u svojoj knjizi “Židov i kleveta za ritualno ubojstvo”, str. 24. Najviši sud u zemlji,

koji se nalazio u Lublinu, osudio je jednog Židova za ritualno ubojstvo, i lokalni sud ga je oslobodio krivice.

1748. godina, Duniagrod, Poljska. Crkveni sud osudio Židove zbog ritualnog ubojstva. Spomenuto kod Rotha.

1753. godina, Pavalochi, Poljska. Crkvenii sud osudio Židove zbog ritualnog ubojstva. Spomenuto kod Rotha.

1753. godina, Zhytomir, Poljska. U ovom slučaju je ubijen trogodišnji dječak, Crkveni sud u Kijevu je osudio Židove na smrt. Sliku za koju se smatra da predstavlja ovo ubojstvo i danas posjećuju hodočasnici u Kartuzijanskom samostanu u Kalvariji blizu Krakova. Referenca: Židov Cecil Roth, u "Židov i kleveta za ritualno ubojstvo",str. 25. Naravno, Židov Roth poriče da su ovi citirani slučajevi bili ritualna ubojstva.

X POGLAVLJE
AUTENTIČNI SLUČAJEVI RITUALNOG UBOJSTVA U DEVETNAESTOM STOLJEĆU

Ù spomenute spadaju i poznati slučajevi Damask 1840.; Tisza Eszlar 1882.; i Polna, 1899. godine. U ovom je stoljeću sila židovskog novca stekla kontrolu nad financijama mnogih europskih zemalja, i čitatelj će sam moći vidjeti kako je ona utjecala na vladare, vlade, sudstvo i "javno mnijenje" svaki put kada je Židovima upućivana "Krvna optužba".

1823. godina, Velisch, Rusija. Na uskršnju nedjelju je nestao 21-godišnji mladić. Njegovo tijelo je tjedan dana kasnije nađeno u močvari; po cijelom tijelu su se nalazile ubodne rane, koža je bila sva isječena. Postojale su i rane od obrezivanja; stopala su bila krvava, a noge vezane. Pored tijela nije bilo nikakve krvi, tijelo je bilo sasvim sasušeno. Sa tijela je bila svučena odjeća, koja je oprana, i zatim ponovo navučena na tijelo. Doktori su pod zakletvom izjavili da su zaključili da je ovaj mladić mučen do smrti. Nekoliko godina kasnije je uhićeno pet Židova i tri ruske žene koje su postale Židovke; ove tri žene su svjedočile da ih je, tjedan dana prije Pashe 1823. godine, napila Židovka koja je držala krčmu i da je ona onda podmitila jednu od ovih žena da ubije mladića. Jedna od tih preobraćenih Židovki je opisala kako su

Židovi prisilno obrezali mladića i stavili u bačvu koje su kotrljali sve dok mu sva koža nije bila isječena. Mladić je onda odveden u školu gdje se okupio stanoviti broj Židova, stavljen je u jedno korito, i svi prisutni su zabijali čavle u njegova leđa i sljepoočnicu. Kada je dječak, zbog svih ovih rana umro, dvije preobraćene Židovke su odnijele njegovo tijelo u šumu; treća od ovih žena je odnijela bocu sa mladićevom krvlju prethodno spomenutoj Židovki koja je držala krčmu. Slijedećeg dana, rabinova žena je ponovo povela ove tri žene u školu u kojoj su bili okupljeni Židovi; rabin je stavio čavao u bocu sa krvlju odakle je onda uz pomoć lijevka krv sipana u druge boce, i rabin je kapnuo malu količinu krvi na odjeću svakog od prisutnih. Ovaj slučaj je došao do Carskog savjeta u Sankt Petersburgu. Svi niži sudovi koji su radili sa ovim slučajem su zaključili da su Židovi krivi, ali je Carski savjet promijenio presudu i 18. siječnja 1835. godine su tri Ruskinje preobraćene u židovsku religiju poslane u Sibir, dok su svi Židovi oslobođeni optužbe! Reference: zabilježeno u "Židovskoj Enciklopediji", 1903. god., Vol. III, str. 267; opisano u "Der Sturmer", svibanj 1934. god.

1831. godine, Sankt Petersburg. U ovom slučaju je žrtva bila kćerka nižeg oficira. Od pet ovlaštenih sudaca, njih četvoro je priznalo da je ubojstvo imalo ritualni karakter. Židovske ubojice su transportirane u Sibir. Monniot kaže da se činjenice u ovom slučaju ne mogu osporiti.

1840. godine, Rhodos. Uoči Purima je nestao jedan mali grčki dječak; on je viđen kako ulazi u kuću u židovskom kvartu; poslije toga ga više nitko nikada nije vidio. Jusuf Paša, guverner otoka, je uzeo iskaze svjedoka i poslao ih u Konstantinopolis radi daljih instrukcija.

U međuvremenu je, "na poticaj grčkog svećenstva i europskih konzula" (po riječima "Židovske Enciklopedije", 1905. god., Vol. X, str. 401), židovski kvart je blokiran i vodeći Židovi uhićeni. Austrijski konzul je, međutim, podržao Židove, pošto su Austriji bili potrebni zajmovi od Rothchildovih. Ipak, "zahvaljujući naporima grofa Camonda, Cremieuxa i Montefiorea," (da ponovo citiramo iz "Židovske Enciklopedije") "od Sultana je stigao ukaz kojim su sve optužbe za ritualno ubojstvo proglašene nevažećim i bezvrijednim". Židovi su oslobođeni! Ovdje bi trebalo istaknuti da su i Camondo i Cremieux i Montefiore bili bogati Židovi. Cremieux i Montefiore se pojavljuju i u slučaju Damask, kao što ćemo vidjeti. Grof Camondo "je imao tako veliki utjecaj nad sultanima Abdal-al Madžidom i Abd-al-Azizom i nad otomanskim velikim vezirima i ministrima da je njegovo ime postalo vrlo poznato. On je bio bankar otomanske vlade ... " (Sve ovo piše u

“Židovskoj Enciklopediji”, 1903. god., Vol. III, str. 521) Ne postoji nikakva sumnja u to da je ovaj sudski proces prekinut silom židovskog novca, usprkos svim naporima “grčkog svećenstva i europskih konzula”. Reference: M.P.–N. Hamont u "Egiptu pod Mehmet Alijem", i “Židovska Enciklopedija” (kao što je navedeno).

1840. godina, Slučaj Damask.
Ovaj slučaj, koji je zahvaljujući djelovanju demokracije skoro potpuno zaboravljen, dugo je vremena drmao Europu zahvaljujući spletkama stvorenim silom židovskog novca koji je prevrnuo svaki kamen nastojeći da kleveće i lažno predstavi pojedince koji su bili odgovorni za izvođenje Židova pred sud pravde. Achille Laurent, član “ Société Orientale ”, je prikupio sve detalje u vezi suđenja koji su se pojavljivali u arapskim novinama tog vremena, i objavio je sve činjenice o ovom slučaju u djelu “ *Relation historique des Affaires de Syrie*, 1840-1842.”, koje je objavljeno u dva poglavlja kao “Žuta knjiga” u Francuskoj 1846. godine. Židovski festival Purim se održao 15. veljače 1840. godine. Otac Thomas, katolički svećenik, nestao je u Damasku 5. veljače. Njegov ga je pomoćnik otišao potražiti, da bi onda i on nestao. Francuski konzul, grof Ratti-Menton, počeoje istraživati ovaj slučaj i ispitao je Šerif Pašu. Poslije nekog vremena je uhićeno sedam Židova.

Oni su priznali, neki od njih pošto su pretučeni, da su ubili oca Thomasa radi njegove krvi. Njima četvorici je obećano pomilovanje ako budu govorili istinu; to su bili Musa Abu-el-Afije, koji je postao musliman, i koji je objasnio da je to bilo neophodno da bi mogao svjedočiti o zločinima drugih židova; Aslan Farki; Suliman, koji je bio brijač; i Murad el-Fatal.

Oni su dali vrlo detaljna svjedočenja. Nađeno je da je u zločin bilo umiješano šesnaest Židova, i svi oni su uhićeni. Nekoliko Židova, uključujući i Murad el-Fatala, Musa Abu-el-Afijea, Isaaca Ararija i Aarona Ararija, opisalo je kako je bila potrebna krv koja je skupljena iz prerezanog grkljana žrtve i koja je poslana rabinu koju je upotrijebio u pripremi ceremonijalnog kruha.

Veliki rabin je izveden pred istražni sud; njegovo ime je bilo Yakoub el Entabi. Od njega je traženo da pažljivo sasluša ispitivanje Musa Abu-el-Afijea, i odgovore koje taj Židov da, i da potvrdi ili opovrgne svaku od Musinih izjava.

Čineći tako, rabin je priznao da je krv bila potrebna za ceremonijalni kruh. On je također priznao i da je dobio krv oca Thomasa. Prema turskom običaju, dozvoljeno je primijeniti nasilje da bi se Židovi natjerali da progovore. Sila židovskog novca nastoji učiniti da svijet povjeruje da se samo uz pomoć torture dolazilo do priznanja ustvari nevinih ljudi. Na nesreću po silu židovskog novca, jedno od postavljenih pitanja se ticalo mjesta na kojem su odloženi ostaci oca Thomasa; i ti ostaci su zaista i nađeni tamo gdje su zatvoreni Židovi rekli da se oni nalaze – to jest, u zatvorenom kanalu.

Europski doktori su identificirali ove ostatke i odredili da pripadaju ocu Thomasu. Gamad je posije toga priznala i da su iste spomenute stvari učinile i sa pomoćnikom oca Thomasa, tj., presjekli su mu grkljan, prikupili njegovu krv i riješili se ostataka, koje su u ovom slučaju ostavili u toaletu. Nikakvo nasilje, niti bilo koji oblici torture, ne bi mogli iz nevinog čovjeka izvući informaciju o tome gdje se nalaze ostaci krvnikove žrtve.

Poštedjeti ćemo čitatelja bolesnih detalja zločina koji se nalaze ispovijedima i priznanjima izopačenih židovskih ubojica; dugački odlomci iz sudskih iskaza se mogu naći u slijedećoj francuskoj knjizi: “ Le Crime Rituel chez les Juifs”, A. Monniota, sa predgovorom čuvenog Edouarda Drumonta, (1914. godina), na adresi “P. Tequi, 82 Rue Bonaparte, Paris”, po cijeni od 10 franaka. Ova knjiga pokazuje da se svjedočenja zločinaca slažu u svim detaljima, i da pitanja na koja su zločinci morali odgovoriti nisu bila iznuđena, odnosno da nisu tendenciozno usmjeravala da se da određena vrsta odgovora.

Utvrđeno je da je četrnaest Židova krivo, njih deset je osuđeno na smrt, i njih dvoje je već mrtvo. Naš posao nije da zastrašimo; već da prikažemo metode židovskih intriga i korupcije koje su korištene kako bi se prikrila krivica zločinaca, a u strahu od prirodnih reakcija nežidova kada bi činjenice postale općepoznate.

Čim su prvi izvještaji o ovom slučaju stigli do zapadne Europe, sila židovskog novca se u jedinstvenoj akciji uzdigla u pokušaju da se prikriju jasni tragovi koje su napravili ljudi za koje je bilo jasno da su kriminalci.

Kao što itekako dobro znamo, novac može ostvariti čuda u demokraciji, i također i oblikovati ili privesti kraju politiku istočnih kao i zapadnih vlastodržaca. Možda će biti najbolje da zasebno obradimo svaka od ovih pitanja:

1. Iskorištavanje tiska. Prema uobičajenom židovskom komentaru, ritualno ubojstvo je bilo "izmišljotina nežidova"; grof Ratti-Menton, francuski konzul, koji je insistirao na tome da se izvrši istraživanje, napadnut je sa svih strana; Židovi su bili proganjani, itd. itd.

2. Manipuliranje na javnim skupovima. Na primjer, u Londonu je lakovjerna demokracija navedena da sazove veliki skup u londonskom "Mansion Houseu", gdje se osudila "Krvna optužba", o kojoj prisutni nisu znali ništa, i također ponudila Židovima simpatije britanske nacije! Pariz, New York, Philadelphia i drugi gradovi su sledili ovo udvaranje Židovima!

3. Podmićivanje egipatskog potkralja. Bogati židovi, Moses Montefiore u Engleskoj, Cramieux i Munck u Francuskoj, su odjurili na istok. Otišli su kod egipatskog potkralja, pod čiji je teritorij spadao i Damask, obraćajući mu se tražeći izmjenu presude. On je prihvatio ponuđenu veliku količinu novca i oslobodio osuđene Židove.

Primijetite što se onda dogodilo. Židovi su svuda objavili da je potkralj promijenio presudu! On nije učinio ništa slično. Nije postojala nikakva promjena presude, niti ponovno suđenje. Riječi potkraljevog ukaza koji se odnosi na oslobađanje židovskih ubojica otklanjaju svaku sumnju u vezi ovog:

> "Na osnovu saopćenja i zahtjeva gospode Mosesa Montefiorea i Cramieuxa, koji su došli kod nas kao predstavnici svih Europljana koji ispovijedaju religiju Mojsija, mi smo shvatili da oni žele oslobađanje i sigurnost Židova koji su zatvoreni ili su pobjegli poslije ispitivanja slučaja oca Thomasa, kaluđera, koji je nestao u Damasku, zajedno sa svojim suradnikom, Ibrahimom."
>
> "I budući da, zbog njihove velike populacije, ne bi bilo odgovarajuće odbiti njihovu molbu i zahtjev, mi naređujemo da se židovski zatvorenici oslobode i da se bjeguncima omogući siguran povratak. Poduzet će te sve potrebne mjere da sa nikome od njih ne bude loše postupano i da ne budu uznemiravani ma gdje god da se nalaze. Takav je naš volj. Mehmet Ali."

On je oslobodio Židove zbog udjela Židova u ukupnom broju stanovnika ... i, nesumnjivo, i zbog novca koji je dobio. On je znao da su oni bili krivi, i to nikada nije porekao. Ipak, "Židovska Enciklopedija" (1903. godina, Vol. IV, str. 420), se usuđuje tvrditi da su tri bogata Židova od potkralja osigurala "priznanje nevinosti" osuđenika.

Rečeno je da je potkraljeva cijena za njihovo oslobađanje bila pola milijuna pijastera. Preobraćeni rabin, Chevalier P. L. B. Drach je u svojoj "Harmoniji između crkve i sinagoge" (1844. god., Pariz, str. 79) napisao: "Novac je odigrao veliku ulogu u ovom poslu".

4. Podmićivanje sultana. Pošto je sa potkraljem uspješno okončao prvu rundu, Židov Montefiore je otišao na sastanak sa turskim sultanom, i osigurao da ovaj izda dekret prema kojem je "Krvna Optužba" neosnovana i da će Židovi ubuduće u sultanovim dominionima biti na ravnoj nozi sa drugim nemuslimanima. Cijena za ovo je bio veliki mito koji je stigao iz Kuće Rothchildovih. U ukazu sultana Abd-ul Medžida se kaže "da je detaljno ispitivanje židovskih religioznih knjiga pokazalo da u svim njihovim religioznim ceremonijama postoji apsolutna zabrana korištenja bilo ljudske, bilo životinjske krvi.

Na osnovu ove obrane slijedi da su optužbe protiv njih i njihove religije klevete." Ovo je, kao što je pokazano u III poglavlju , potpuna laž, međutim, čak je i gđica. C. M. Finn, koja je pisala tek 1936. godine, imala dovoljno drskosti da istakne ovaj ukaz kao "dokaz" da je "krvna optužba" laž; ona je ovo napisala u pismu "Jewish Chronicleu" 2. listopada 1936. godine.

Tekst ovog ukaza je citiran u "Židovskoj Enciklopediji", Vol. I, str. 47 (1906. god.). Montefiore je, na svom putu kući, pokušao osigurati prijem kod pape, Grgura XIV, ali je Papa odbacio mogućnost ovakvog prijema.

5. Pokušaj podmićivanja francuskog konzula. Grof Ratti-Menton, francuski konzul, koji se iskazao kao odlučan u svojoj namjeri da ispita ritualne ubojice, i koji je bio vrlo pošten čovjek, je 22. travnja pisao Šerif Paši rekavši da su mu Židovi, preko austrijskog konzulata, ponudili pola milijuna pijastera za prikrivanje dokaza. Nije ni potrebno reći da su se, kada se ovaj pošteni čovjek pokazao kao nepodmitljiv, branitelji Židova bacili na posao da ukaljaju njegovu reputaciju. Thiers, francuski ministar vanjskih poslova je odgovarajući na židovske napade na francuskog konzula Ratti-Mentona, u Predstavničkom Domu 3. lipnja 1840. godine izjavio: "Neka vam bude poznato, gospodo, ponovit ću to, da Izraelci u svim konzulatima insistiraju na ovom slučaju i da se naš konzul može osloniti samo

na ministra vanjskih poslova Francuske. Francuski predstavnik koji ima pravo u onome što zastupa će uvijek biti zaštićen od svih utjecaja, ma kakvi oni bili." Thiers je također rekao da je Ratri-Mentonov nadređeni, M. Cochlet, egipatski konzul, odobrio aktivnosti svog podređenog i da se i engleski konzul također slagao sa ovim.

6. Podmićivanje austrijskih diplomata. U toku ispitivanja, austrijski konzul je podržao Židove u njihovom odbacivanju optužbe za ritualno ubojstvo. Evo istinskog priznanja razloga za to, citiranog iz židovskog izvora ("Povijest Židova u Beču", Max Grunwald (Židov), 1936. god., Philadelphia, str. 228-9.):

> "Slijedivši politiku Kuće (Rothschildovih) u drugim zemljama, gdje su Židovima nuđene privilegije u zamjenu za zajmove – u Rimu, ukidanje geta, i u Engleskoj židovska emancipacija – Solomon (Rothschild) je od Metternicha dobio ustupke za Židove u pravosuđu. On je bio taj koji je utjecao na kancelara da zauzme blagonaklonu poziciju u slučaju "krvne optužbe" u Damasku 1840. godine."

Ovdje je zastupljeno sve o čemu govorimo; sila Rothschildova novca; austrijski kancelar, Metternich; austrijski konzul u Damasku; konzulov stav prema optužbi za ritualno ubojstvo. Neprekidni lanac židovskog podmićivanja.

7. Prikrivanje izvještaja o suđenju. Mi smo u drugom pasusu opisa ovog slučaja već spomenuli izvještaj sa suđenja koji je objavljen u knjizi Achilla Lauranta. Ova knjiga se danas ne može nigdje naći. Gougenot des Mousseaux je, ipak, objavio vrlo detaljan prikaz suđenja (preuzet od Laurenta) u svom radu " *Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des Peuples Chretiens* ", za koji ga je pohvalio Papa Pijo IX uručivši mu posebno imenovanje; ovaj pisac je posjedovao kopiju spomenutog djela. Ipak, knjiga Gougenot des Mousseaux je danas vrlo rijetka, i ovaj čovjek je iznenada umro u tajanstvenim okolnostima devet sati pošto je primio upozoravajuće pismo. Ipak, Monniot je u radu koji je spomenut u bibliografiji (str. 56) olakšao posao svakome tko bi želio pročitati detalje sa ovog suđenja. Ipak, čitatelj se može upitati, što je sa službenim dosjeom ovog slučaja? On, što je očekivano, leži u arhivama francuskog ministarstva vanjskih poslova. Ipak, Desportes u svom delu "*Mystère du Sang*" kaže da je on nestao 1870. godine, za vrijeme ministra Cremieux (jednog od Židova koji je otišao na istok u namjeri da podmiti potkralja kako bi ovaj oslobodio ritualne ubojice iz Damaska)! Pošto je ovaj Desportesov navod izazvao mnoge komentare, Ministarstvo je dalo izjavu (5. svibnja 1892. godine) da ovo nije točno i da se kompletan dosje i dalje nalazi u Ministarstvu. Međutim, kada je Albert Monniot odlučio 1913. godine prikupiti

dokumente za svoju knjigu "Le Crime Rituel chez les Juifs", to mu je bilo zabranjeno. Bez obzira na njihovu dostupnost možemo reći da su tajne Židova itekako zaštićene, ali ne toliko dobro što može posvjedočiti čitatelj ove knjige!

Sir Richard Burton, veliki orijentalist i istraživač, koji je bio engleski konzul u Damasku 30 godina poslije ritualnog ubojstva, proučio je sve vezano uz "Krvnu optužbu" i na kraju napisao knjigu "Židov, ciganin i islam". Posjedujem izdanje ove knjige koje je uredio N.S.H. Wilkins i koje je 1898. godine objavio Hutchinson. Ovaj rad sadrži osudu Talmuda i listu židovskih ritualnih ubojstava, međutim, Wilkins u svom predgovoru (str. x) piše: "U skladu sa danom diskrecijom, mislio sam da je bolje da za sada odgodim pisanje Dodatka o navodnom ritualu žrtvovanja ljudi kod sefarda i ubojstvu oca Thomasa; jedina alternativa je da ga objavim u skraćenom i izmijenjenom obliku".

Pogledajmo zato (1) Knjigu, (2) Dodatak o ritualnom ubojstvu.

(1) Knjiga. S njom je jednostavno. Nju je skoro nemoguće dobiti.

(2) Dodatak o ritualnom ubojstvu. Što se dogodilo s njim? Evo što!

Pogledajmo "D.L. Alexander protiv Mannersa Suttona", Kraljevo Odjeljenje, 27. ožujak 1911. god., o čemu se slijedećeg dana pojavio izvještaj u "Timesu". Ovdje je D.L. Alexander, Židov i predsjednik Židovskog predstavničkog savjeta, mogao pokazati da je dobio potpisani rukopis od izvršitelja oporuke gospodina Richarda Burtona. Izvršitelji oporuke su prodali rukopis prodavatelju knjiga, koji ga je dalje prodao Mannersu Suttonu; on je, ne znajući ni za kakav postojeći potpis, dogovorio objavljivanje Dodatka. D.L.Alexander je pokrenuo akciju da zaustavi ovo objavljivanje, spominjući autorska prava i tražeći da mu se preda rukopis. U ovom slučaju je donesena presuda u korist Židova.

Ostaje samo za reći da se na nadgrobnoj ploči oca Thomasa na groblju u Damasku nalazi natpis na arapskom i talijanskom jeziku: "Ovdje leže ostaci oca Thomasa sa Sardinije, kapucinskog misionara, kojeg su 5. veljače 1840. godine ubili Židovi."

1852. i 1853. godina, Saratov. U ovom periodu su izvršena dva ritualna ubojstva; prvo, u prosincu 1852., desetogodišnjeg, i drugo, u prosincu 1853. godine, jedanaestogodišnjeg dječaka. Poslije poplave, oba tijela su nađena na obali Volge, sa mnogo ubodnih rana. Osam godina kasnije je zbog ovih zločina održano korektno suđenje dvojici Židova, Schiffermannu i Zourloffu, te su oni osuđeni na 28 godina rada u rudnicima, gdje su i umrli. Budući da je

ovo bio pravno odlučen slučaj, ta presuda za "ubojstvo dva kršćanska dječaka, nakon mučenja", koju je donijelo odgovarajuće zakonodavno tijelo, i koju je razmatrao i Ruski carski savjet, naravno nije spomenuta u Strackovoj knjizi! Referenca: Moniotova knjiga " *Le Crime Rituel chez les Juifs* ", 1914. godina, str. 257.

1880. godina, Smirna. Na plaži je za Pashu nađeno dječje tijelo, prekriveno ubodnim ranama, poslije čega je masakriran veliki broj Židova. Referenca: " *Moniteur de Rome* ", 15. lipanj 1883. godine.

1882. godina, slučaj Tisza Eszlar, Mađarska. Ovo je slučaj iz devetnaestog stoljeća, kod kojeg su zatvorenici dali korektno priznanje, da bi poslije dugotrajnog procesa, svi oni bili oslobođeni akcijom organizirane sile židovskog novca.

Esther Solymosi, 14 godina, je nestala 1. travnja; petogodišnji sin židovskog crkvenjaka je rekao nekim ženama da je njegova majka namamila djevojčicu u njihovu kuću, odakle su je neki Židovi gurnuli u prostorije koje pripadaju sinagogi. Ovo je došlo do ušiju gospođe Solymosi, Estherine majke, koja je to odmah prijavila policiji. Dr. Jozef Bary je 19. svibnja počeo istraživati ovaj slučaj, i ove činjenice su najvećim dijelom izašle na svijetlo dana preko knjige koju je dr. Bary (koji je postao predsjednik vrhovnog suda Mađarske) napisao 50 godina kasnije. Ova knjiga ima preko 600 stranica, i nazvana je " A tiszaeszlari bunper " ("Suđenje za ubojstvo u Tisza Eszlaru"). Ove činjenice se mogu provjeriti i u dnevniku mađarskog ministra pravde iz tog vremena, Theodora Paulera, i taj dnevnik se nalazi u mađarskom Nacionalnom muzeju.

Drugi je sin židovskog crkvenjaka bio 14-godišnji Maurice Scharf. On je priznao da je kroz ključanicu na vratima sinagoge vidio da su izvjesni Židovi mučili Esther i ostavili je da iskrvari, skupljajući njenu krv u neku vazu. Na licu mjesta je provjereno i utvrđeno da bi netko tko bi gledao kroz ključanicu zaista mogao vidjeti mjesto za koje je rečeno da su se na njemu odigrali ovi događaji. Svjedoci su također rekli i da su dana kada je djevojčica nestala mogli čuti vrištanje iz sinagoge.

Da bi provjerio vjerodostojnost iskaza 14-godišnjeg Mauricea, sudac mu je rekao da njegova priča ne može biti istinita pošto je Esther živa;

dječak je odgovorio da “nitko ne može biti živ nakon što mu odsijeku vrat”. Jedan broj Židova je uhićen, i oni su priznali da su sudjelovali u ritualnom ubojstvu Esther kako bi dobili njezinu krv za Pashu.

Moglo bi se pomisliti da ovdje nema mnogo toga za pisanje knjige. No nije baš tako. Cijeli je Izrael pokrenuo silu svojeg novca, i tisak svih zemalja Europe je bila zaposlena klevetanjem mađarskog suda i mađarske pravde. Javni su tužitelji podmićeni i oni su krenuli diskreditirati časnog suca koji je predsjedavao sudom. Nijedan kamen nije ostao na svom mjestu, isproban je svaki oblik sramotne korupcije kako bi se pravda porazila; i Židovi su pobijedili. Evo nekih manje važnih metoda uz pomoć kojih su Židovi sa svojim novcem pokušali zamagliti ovaj slučaj:

1. Plaćajući dugove, ili podmićujući službenike.

2. Nudeći Estherinoj majci mito kako bi rekla da je njezina kćer živa i da se nalazi na nekom drugom mjestu. Ovo je napravio Židov Reiszmann.

3. Pokušavajući ukrasti sudske zapise iz sučeve kuće.

4. Mijenjajući bravu na sinagogi, tako da više nije moguće vidjeti mjesto ubojstva gledanjem kroz ključanicu.

5. Šireći priču da je Esther pobjegla; ili da se udavila. Istražni sudac je naredio da se očisti dno rijeke, što nije dovelo do nikakvog rezultata

6. Dogovorivši da se iznese nekakav leš koji bi se “identificirao” kao Esther. 18. lipnja su židovski splavari izvadili iz rijeke Tise tijelo djevojčice koja je bila obučena u Estherinu odjeću, koja je bila previše mala za ovakvu svrhu. Majka je poricala mogućnost da je to bio Estherin leš, iako je prepoznala kćerinu odjeću. Komitet stručnjaka je istražio tijelo i pronađeno je kako su kosa i obrve obrijani, očigledno u cilju prikrivanja pravog identiteta. Oni su također utvrdili i da je nađeno tijelo pripadalo osamnaestogodišnjakinji (Esther je imala samo 14 godina) i da smrt nije nastupila zbog gušenja, već uslijed tuberkuloze. Kada su židovski splavari ispitani, postalo je potpuno jasno da je ovo tijelo “nađeno” sa izvjesnim ciljem; oni su priznali da im je taj leš dao Židov po imenu Herschko, da su ga obukli u Estherinu

odjeću, bacili u rijeku, a onda ga "otkrili" i izvadili iz rijeke. Također je utvrđeno i da ovo tijelo nije moglo biti u vodi više od četiri dana; da se smrt nije mogla odigrati prije više od 10 dana. Esther je nestala prije 78 dana.

Ipak, usprkos svoj ovoj otkrivenoj korupciji, ovaj sud se pokazao kao izolirana jedinica u agresivnoj Europi i svi su Židovi oslobođeni! Zatim je utvrđeno da je 21. lipnja 1883. godine barun Bela Orczy, mađarski ministar, posjetio ministra pravosuđa Paulera i rekao mu da je Goldsmith, predstavnik Rothschildovih u Budimpešti, zahtijevao da optužbe budu povučene!

U to vrijeme je izmjena situacije sa dugovanjem bila ozbiljno pitanje za Mađarsku, i uglavnom je zavisila od sile Rothschildovog novca. barun Orczy je kasnije rekao Pauleru da je Goldsmith konkretno zahtijevao da se dva javna tužitelja, koja su učinila osudu zatvorenika nemogućom trebaju odlikovati!

Ta vrsta "posla" koja je primjenjivana u borbi protiv svih dokaza može biti objašnjena jednim primjerom. U studenom 1882. godine je formiran novi skup stručnjaka koji bi obavio dalje ispitivanje tijela koje je nađeno u rijeci prije pet mjeseci, i objavio je da nalazi prethodnog skupa nisu imali znanstvenu osnovu, da je nađeno tijelo pripadalo Esther i da, budući da grkljan nije bio presječen, nije mogla biti riječ o ritualnom ubojstvu!

Tako se završava mračna priča o židovskim najpokvarenijim podvalama koje su omogućile izbjegavanje degenerika da budu zaslužno i pravilno kažnjeni.

1891. godina, Xanten, Pruska. Ubijen je petogodišnji dječak Hegmann, prerezan mu je grkljan i izvučena mu je sva krv iz tijela. "Vlada je učinila sve što je u njenoj moći da potisne glasine" o ritualnom ubojstvu ("Židovska Enciklopedija", Vol. I, str. 645).

Doktor koji je ispitao tijelo je rekao (29. lipnja) da se: "Trag krvi se naknadno pojavio nakon krvarenja." On je 9. lipnja ovo porekao i objasnio da je njegova greška nastala zato što je tijelo bilo tamno u trenutku ispitivanja! Mislim da čitatelj ovdje shvaća što se dogodilo između 29. lipnja i 9. srpnja sa doktorovim bankarskim računom.

Ministar pravde, de Schelling, je bio Židov. Optuženi i uhićeni Židov koji je izvršio ritualno klanje je oslobođen.

1899. godina, slučaj Polna (Češka). Agnes Hruza, stara godina, je ubijena je 29. ožujka 1899. godine. 1. travnja, njezino je tijelo nađeno u šumi sa glavom koja je gotovo potpuno bila odvojena od tijela. Usprkos ovoj zastrašujućoj rani, nigdje unaokolo nije bilo nikakve krvi, mada je, naravno, krv istekla iz cijelog tijela.

Čovjek po imenu Peschak je video trojicu Židova, među njima izvjesnog Hilsnera, na mjestu gdje je nađeno tijelo, dana kada je izvršeno ubojstvo. Hilsner je uhićen i sudilo mu se; jedan drugi svjedok je priznao da je 29. ožujka vidio spomenutog vrlo uznemirenog, kako dolazi sa mjesta gdje je nađeno tijelo.

Sud je utvrdio da je Hilsner bio kriv i osudio ga na smrt, istovremeno prihvaćajući da je morao imati i suučesnike. Hilsner je tada priznao, i naveo još dva Židova, ali se kasnije odrekao ove izjave, i cijelog svojeg svjedočenja. Spomenuta dva čovjeka su dala zadovoljavajući alibi.

Silom židovskog novca i hajkom koju je on mogao pokrenuti, naređeno je održavanje novoga suđenja. U međuvremenu je dr. Baxa, pravni zastupnik majke ubijene djevojke, 28. prosinca, održao govor u kojem je optužio vladu za iskazivanje pristranosti prema Židovima u načinu na koji je vođen slučaj.

Zatim je nađeno tijelo još jedna djevojčice, koje se u prevelikoj mjeri nalazilo u stanju raspadanja da bi se utvrdio uzrok smrti; to je bilo tijelo Marije Klime, koja je nestala 17. srpnja 1898. godine. Kada je u studenom slučaj ponovo pokrenut, Hilsner je optužen za oba ubojstva. Svjedok je ovaj put izjavio da je u vrijeme prvog ubojstva, Hilsner imao nož kojim je izvršeno ritualno klanje.

Dr. Baxa je insistirao na tome kako je ovo bio slučaj ritualnog ubojstva. Sud je utvrdio da je Hilsner kriv, mada nije potvrdio ritualne razloge za ubojstvo, i određena je kazna smrću, koja se trebala izvršiti 14. studenog 1900. godine. Međutim, intervenirao je vladar Češke, i presuda je ublažena na doživotnu zatvorsku kaznu. Hilsnerov odvjetnik je bio Masaryk, koji je kasnije postao predsjednik

Čehoslovačke, i izgleda da mu je ovaj posao koristio u kasnijem dijelu života! Marksisti su u pobuni 1918. godine oslobodili Hilsnera iz zatvora, da bi on umro nekoliko godina kasnije.

XI POGLAVLJE
AUTENTIČNI SLUČAJEVI RITUALNOG UBOJSTVA U OVOM STOLJEĆU

Najpoznatiji među njima je slučaj Beiliss, koji se dogodio u Kijevu 1911-1913. godine. Ostati će zabilježeno da se nekoliko slučajeva dogodilo i u Njemačkoj, u periodu prije Hitlerovog uspjeha, kada su Židovi tamo držali najvišu vlast.

1900. godina, Konitz, Zapadna Pruska. U ožujku je ubijen 19-godišnji mladić, Ernst Winter. Njegovo je tijelo bilo raskomadano i njegovi dijelovi su nađeni na različitim lokacijama. Zločinci nisu nikada otkriveni, ali su dvojica Židova osuđeni na zatvorsku kaznu zbog lažnog svjedočenja i podmićivanja svjedoka za vrijeme istražnog postupka!

Poslije obdukcije leša je rečeno da je smrt nastala uslijed gušenja, makar je okružni liječnik ranije izjavio da je uzrok smrti bio gubitak krvi. Velika grupa Židova iz inozemstva je posjetila ovaj grad u toku noći kada se dogodilo ubojstvo i napustila ga slijedećeg dana. Ovaj slučaj je podigao zemlju protiv Židova, i njegov opis je zauzeo 2 stranice "Židovske Enciklopedije"

.

1911-1913. godina, Kijev, Rusija. Ovo je uvjerljivo najvažniji dokazani slučaj ritualnog ubojstva u 20. stoljeću i opće je poznat kao slučaj Beiliss. 1911. godine je u Kijevu nađeno tijelo 13-godišnjeg dječaka, na kojem su bile čudne rane i iz kojeg je istekla sva krv. Sumnjiv je bio Židov po imenu Beiliss, koji je i uhićen.

Dokazano je da se ubojstvo odigralo u prostorijama židovske tvornice opeka u kojoj su samo Židovi imali pristup. U ovoj tvornici je bio i židovsko prenoćište sa dodanom tajnom sinagogom. Poslije dugog uvoda u proces, Beiliss je, vlasnik tvornice, bio optužen; porota je utvrdila da nema dokaza za njegovu krivicu, iako je polovina njih smatrala da je on bio kriv – presuda je morala biti jednoglasna, pa je ipak proglašeno da optuženi "nije kriv". Porota se ipak složila u vezi uzroka dječakove smrti, njihova presuda je bila

slijedeća: Dječaku su "začepili usta, zatim mu sa alatom za bušenje nanijeli rane u potiljku, sljepoočnici i vratu, i na ovaj način su presječene cerebralna vena, lijeva sljepoočna i vratna arterija, što je dovelo do obilnog krvarenja; poslije toga, kada je Joutchinski (tako se dječak zvao) izgubio oko pet čaša krvi, njegovo tijelo je bilo probodeno sa istom alatom s kojim su rasječeni pluća, jetra, desni bubreg i srce, gdje su nanesene posljednje rane, njih ukupno 47, što je dovelo do velikih patnji žrtve i gubitka praktično sve krvi iz tijela te na kraju i do smrti."

Prema tome, iako ubojstvo nije moglo biti povezano ni sa jednim konkretnim pojedincem, njegov ritualni karakter je bio sasvim siguran, pošto je dječak prvo iskrvario, i tek onda bio ubijen.

Postoje mnogi čudni detalji u vezi ovog suđenja, naime:

> (1) 17. je listopada 1913. godine predsjedavajući sudac morao upozoriti židovske novinare zbog njihove upornosti u izvještavanju kod kojega su dokazi iskrivljeno predstavljani, i rekao im je da će im, ako nastave sa ovom praksom, biti uskraćen pristup suđenju.
>
> (2) Dva djeteta, Genia i Valentina Tcheberiak, važni svjedoci u slučaju protiv Beilissa, iznenada su umrli ubrzo poslije njegovog uhićenja. Ovo se dogodilo nakon što su pojeli slatkiše koje im je dao smijenjeni policijski agent Krassowsky.
>
> Djecu su u bolnici pregledala dva židovska doktora i izdano je uvjerenje kako su ona patila od dizenterije, pošto je, prema ovom izvještaju, kod njih nađen virus ove bolesti.
>
> Slijedeće što je otkriveno jest da je njihovoj majci ponuđen mito (koji je ona odbila) u iznosu od 40.000 rubalja. Ovaj mito je pokušao dati židovski pravnik koji je zauzvrat tražio da majka na sebe preuzme krivnju za ubojstvo izbodenog dječaka Joutchinskog.
>
> Židovi su na kraju ipak insistirali na tome kako je majka otrovala svoje dvoje djece, a pri tome, što je karakteristično za njih, na trenutak zaboravila one viruse dizenterije, za koje je u izvještaju rečeno da su otkriveni!

(3) Nekoliko važnih svjedoka je dalo stručno mišljenje da su Židovi upotrijebili kršćansku krv miješajući ju sa beskvasnim kruhom za određene svetkovine, i da su radi toga i ubili kršćansku djecu.

Jedan od ovih svjedoka je bio otac Pranaitis, teolog i stručnjak za hebreistiku, koji je smatrao da dokazi u potpunosti pokazuju kako je u pitanju bilo židovsko ritualno ubojstvo. Otac Pranaitis je rekao da Zohar, kabalistička knjiga židovske hasidske sekte, opisuje ritual ubojstva, propisujući trinaest uboda u desnu sljepoočnicu i sedam u lijevu, što je upravo ono što je učinjeno sa glavom ubijenog dječaka. Drugi svjedok i stručnjak je bio profesor Sikorski, medicinski psiholog, koji je također smatrao kako ovaj slučaj predstavlja ritualno ubojstvo.

Poslije židovske boljševičke revolucije, Cheka je ubila suca, državnog tužitelja i mnoge od svjedoka, uključujući i oca Pranaitisa, medicinskog stručnjaka Kozoratova i profesora Sikorskog. Profesor Pawlow, koji je bio svjedok obrane, postao je vodeći učitelj boljševičke Rusije!

Bivši general ruske carske vojske, Alexandar Netchvoldov, nam prenosi ostatak priče u članku “ La Russie et les Juifs”, u “ Le Front Unique ”, objavljenom u Oranu 1927. god., str. 59: Citirajući “ Evrijskaja Tribuna ” od 24. kolovoza 1922. godine, on kaže “da je pri posjeti moskovskog rabina Lenjinu, prvo što je Lenjin rekao svom posjetiocu bilo pitanje da li su Židovi zadovoljni sa sovjetskim sudom koji je poništio presudu da je Beillis kriv, i rekao da je Joutchinskog ubio kršćanin”!

Da, boljševizam je židovski pokret!

(4) ”Britanski protest”, koji je objavljen u “Taimesu” 6. svibnja 1912. godine, i koji su potpisali uobičajeni nadbiskupi i biskupi, zajedno sa vojvodama (poput pokojnog vojvode od Norfolka, čija je žena bila Židovka), grofovima (kao što je Rosebery, vjenčan za Rothschilda) i ljudima poput pokojnog velečasnog A.J. Balfoura, je bio usmjeren protiv “obnove” optužbe za ritualno ubojstvo; “Krvna Optužba” je u ovom protestu opisana kao “zaostatak iz dana vradžbina i crne magije, okrutno i potpuno neosnovano klevetanje judaizma”.

Zar nije zadivljujuće da, gdje god da su u pitanju židovski interesi, Englezi koji su na visokim položajima pokušavaju utjecati na

ostvarivanje pravde, pa su tako i ovdje umiješani čak i prije nego što je Beliss uopće i osuđen?

Beiliss je umro u Americi 1934. godine, i on je na sahrani prikazan kao židovski nacionalni heroj.

1928. godina, Gladbeck, Njemačka. Ovo se dogodilo u vrijeme Purima; dvadesetogodišnji mladić po imenu Helmuth Daube je nađen mrtav ispred svoje kuće, sa prerezanim vratom, odsječenim genitalnim organima, ranama na rukama i povrjedama trbušne šupljine. Nije bilo krvi ni u tijelu, ni oko njega. Stručnjaci su na sudu rekli da je vrat presječen po načinu židovskog rituala.

Židovi su krenuli sa svojim poznatim aktivnostima i na kraju je za ubojstvo optužen mladić koji nije bio Židov, izvjesni Huszmann, a kao razlog za ubojstvo je navedena protuprirodna požuda.

Slučaj protiv Huszmanna je vodio Židov Rosenbaum, i u Berlin je poslana specijalna policija kako bi provjerila okolnosti, predsjednik berlinske policije bio je Židov Bernhard Weiss. Policija je učinila sve kako bi uvjerila sud kako je riječ o ubojstvu iz požude, ali je Huszman na kraju oslobođen. "Bochumer Abendblatt" i "Der Sturmer" su iznijeli mišljenje kako je riječ o židovskom ritualnom ubojstvu, nakon čega su te novine na neko vrijeme zabranjene, a njihovi urednici zatvoreni.

1929. godina, Manau, Njemačka. Ubijen je petogodišnji dječak po imenu Kessler. Njegovo tijelo je nađeno u šumi, sa vratom prerezanim od uha do uha (ovaj rez je bio plitak, ali je su s jednim nanesenim ubodom u vrat presječeni glavni krvni tokovi). Nije bilo krvi ni u tijelu, ni oko njega. Ovo se dogodilo pred Pashu, i lokalni židovski mesar je iznenada nestao.

Dr. Burgel, sudski doktor, je rekao da je ovo bio slučaj ritualnog ubojstva. Sila židovskog novca je izvršila utjecaj na važeće autoritete i javno mnijenje. državni tužitelj je, prije nego što je izvršeno službeno istraživanje, rekao da ovo nije bio slučaj ritualnog ubojstva. Sudac je odlučio kako je dječakov vrat slučajno razrezan granom drveta ili rogom životinje, i slučaj je zatvoren. Nitko nikada nije uhićen zbog ovog zločina

.

1932. godina, Paderborn, Njemačka. Marta Kaspar (koja nije bila Židovka) je bila sluškinja u domaćinstvu židovskog mesara Meyera. Ovaj čovjek je

imao sina Kurta, i Kurt je imao seksualne odnose sa spomenutom sluškinjom, koja je zatrudnjela. Ona je zahtijevala da se vjenčaju, te su otac i sin obećali da će se to i dogoditi, ali su u tajnosti odlučili ubiti djevojku. 18. ožujka, blizu Purima, ona je nestala. Dva dana kasnije je na putu nađeno ljudsko meso, i židovski tisak je počeo da širiti ideju kako je ovdje u pitanju bilo "ubojstvo iz strasti".

Istraživanje je otkrilo krv na Kurtovoj odjeći i na Meyerovom ovratniku, te su oba Meyera uhićena. Dr. Frank, židovski pravnik, je uspio označiti oca luđakom, te da ga se pošalje u azil za liječenje mentalnih bolesti, no on je ubrzo oslobođen od tamo te je pobjegao je iz zemlje. Sin Kurt je rekao kako je pokušao da izvršiti abortus, i da je isjekao djevojčino tijelo i ostavio dijelove na različitim mjestima; doktor je rekao sudu da je očigledno kako je uzeto nekoliko litara krvi.

Kurt je kasnije rekao kako je ubio djevojku u nastupu bijesa. Sud je donio presudu kako je djevojka zaklana, i osudio Kurta Meyera na 15 godina zatvora. Glavne novine nisu uopće izvijestile o ovom slučaju; "Der Sturmer" je rekao kako je u pitanju bilo ritualno ubojstvo, te su ove novine jedno vrijeme bile zabranjena.

Ove okolnosti su me navele da uključim spomenuti slučaj u sasvim autentične slučajeve ritualnog ubojstva

.

Ostaje zabilježeno kako su se posljednja tri navedena slučaja dogodila u vrijeme kada su Židovi imali najvišu vlast u Njemačkoj, upravo pred Hitlerovu revoluciju, kada je bilo lako zabraniti svako iskazivanje svog uvjerenja o istinskoj prirodi ovih ubojica.

XII POGLAVLJE
ŽIDOVSKA OBRANA

Branitelji Židova, skupa sa njima, koriste raznovrsnu argumentaciju uz pomoć koje su u ovoj zemlji uspješno kamuflirali i skoro izbrisali svaki trag povijesne činjenice prakse ritualnog ubojstva. Kada se ovaj autor 1936. godine usudio spomenuti židovsko ritualno ubojstvo, o ovom suđenju su neke novine pisale pod naslovom "Zanimljiva priča", kao da je takvo nešto izmišljeno! Navedimo listu židovskih "argumenata" i odgovorimo na njih:

1. Priznanja optuženih Židova su iznuđena mučenjem.
To je točno kod mnogih srednjovjekovnih slučajeva; nije vjerojatno da bi Židovi svjedočili bez takve pomoći njihovom sjećanju, i to zbog izvjesnih užasnih posljedica koje bi uslijedile poslije njihovog svjedočenja.

Međutim, ja sam u XIII poglavlju (kao što će te vidjeti) pokazao da su mnoga židovska priznanja prakse ritualnog ubojstva slobodno dali preobraćenici u kršćansku vjeru; mnoga priznanja optuženih Židova ili njihovih rođaka su dana bez mučenja; dok je kod Damaska, gdje je nasilje korišteno kako bi se pripomoglo sjećanju optuženih, ono iste navelo da otkriju gdje se mogu naći tijela ubijenih ljudi, i ta tijela su zaista i nađena na označenih mjestima; nadam se da Židovi ne smatraju da je batinanje stvorilo mogućnost telepatije kod krivaca?

Ovaj argument zbog toga nema nikakvog značaja
.

2. Židovski zakoni ne samo što ne odobravaju praksu ritualnog ubojstva, već i zabranjuju korištenje krvi.
Drugim riječima, neki John Smith ne može biti kriv zato što je pokrao nekog Wiliama Browna budući da osma zapovijed kaže: "Ne ukradi".

Ovaj argument nema nikakvog značaja, i on je obrađen u III poglavlju.

3. "Krvna Optužba" je proizvod srednjovjekovnog praznovjerja i neznanja.
U petom poglavlju sam pokazao da je, prema iskazima samih Židova, "Krvna Optužba" bila češća u XIX stoljeću nego u bilo kojem prethodnom.

Zbog toga ovaj argument nema nikakvog značaja.

4. Krivica Židova nije pravno dokazana.
Ispraznost ove izjave će biti pokazana u XIV poglavlju, gdje se citira izvjestan broj slučajeva, kroz više stoljeća, kod kojih su kompetentni i pravomoćni autoriteti donijeli odluku o krivici optuženih ili prihvatili ranije donesenu presudu.

Ovaj argument nema nikakvog značaja.

5. Tako nešto se danas ne može dogoditi.
Odgovorima na ovu primjedbu je posvećeno VI poglavlje. Može se vidjeti da ovaj argument nema nikakvog značaja.

Ova primjedba je upućena dobronamjernoj prirodi arijske svijesti koja nije u stanju shvatiti nešto tako daleko i strano poput želje za počinjanjem ritualnog ubojstva. Za ovakvo uvjerenje u arijskoj svijesti je odgovorno lažno učenje o jednakosti rasa, koje su proširili Masonerija, izokrenuta religija i demokracija.

6. Papske Bule uskraćuju povjerenje optužbi za ritualno ubojstvo.
O ovoj temi se govori u XV poglavlju.

Postoje Pape koje su jasno željele zabilježiti kako ne vjeruju u postojanje židovske prakse ritualnog ubojstva, i to su i učinile.

Postoje i drugi Pape koje su na jednak način, preko svojih aktivnosti i Bula, zabilježile da vjeruju u spomenutu optužbu.

Prema tome, ovaj argument nema nikakvog značaja.

7. Izvještaj Pape Grgura XIV iz 1758. godine (napravljen dok je bio kardinal Ganganelli) predstavlja konačno i neosporno odbacivanje ove optužbe.
U XV poglavlju sam pokazao kako se ovaj kardinalov izvještaj pokazao potpuno nepouzdan, pošto on u njemu kaže kako je "nastojao pokazati nepostojanje ovog zločina", što znači da on nije nastojao pokazati istinu, što je jedina stvar koju bi svaki istraživač trebao učiniti; ipak, on konkretno priznaje da su svetog Simona iz Trenta i svetog Andreasa iz Rinna ubili Židovi u mržnji prema vjeri Isusa Krista.

Tako je Papa Grgur XIV najvrjedniji svjedok za podršku "Krvnoj Optužbi" – neodlučni svjedok.

8. Ove optužbe ne zaslužuju povjerenje budući da su ih iznijeli antisemiti.

Ovo je argument koji je upotrijebio Židov Israel Abrahams u svom članku o ritualnom ubojstvu u 11. izdanju "Enciklopedije Britannica", u kojemu on piše: "Literatura o drugačijem gledištu je u potpunosti antisemitska i ona u nijednom slučaju nije preživjela sud kritike".

Kako neobično radi židovski um! Svako tko vjeruje da su Židovi počinili ritualno ubojstvo nežidovske djece odmah postaje "antisemita".

Ako o ovoj temi na engleskom jeziku ne postoji zadovoljavajuća količina literature, ovakva oskudnost takvih knjiga nije rezultat nikakvog suda kritike, već sile židovskog novca, koja je učinila ove knjige tako rijetkim da je izuzetno teško doći

do njih. Primjer je knjiga Richarda Burtona “Židov, ciganin i Islam”, autora nesumnjivog integriteta i velike slave, knjiga čija je sudbina opisana na prethodnim stranicama ovoga djela. Toliko o židovskoj obrani argumentima. Pogledajmo sada kakve su drugačije stavove obrane oni usvojili.

U pitanju su slijedeće metode:

1.Ubijanje autora ili svjedoka, ili drugih ljudi koji su imali nekakvo znanje o ovoj temi.
Na jednoj od stranica ove knjige su opisane okolnosti koje okružuju Gougenot des Mousseauxa, autora djela “ Le Juif, le Judaisme et la Judaisation...”; također imamo i naveden podatak o smrti djece-svjedoka u kijevskom slučaju (1911-1913. godine); nadalje tu je opisana i sudbina suca, tužitelja i svjedoka-stručnjaka u istom slučaju-sve njih su ubili židovski boljševici.

2. Vrijeđanje odvjetnika, svjedoka optužbe ili optuženih.
Ovo je moderna metoda koja se primjenjuje otkako su Židovi stekli kontrolu nad nežidovskim tiskom. Ona karakterizira slučajeve XIX i XX stoljeća.

Židovski tisak je u ovom stoljeću u toj mjeri uspio izvrijeđati ime gospodina Juliusa Streichera, urednika “Der Sturmera” da su mnogi pristojni ljudi kao gotovu stvar uzimali da je gospodin Streicher neka vrsta ludog, sadističkog vraga, a ne galantni i savjesni njemački oficir (kakvog mi znamo da je ustvari bio).

3. Nestanak knjiga koje sadrže dokaze o ritualnim ubojstvima.
Kod slučaja koji se odigrao u Damasku 1840. godine, detaljno opisujem sudbinu službenih dosjea, te Gougenorovih, Mousseauxovih i knjiga Richarda Burtona.

Nestanak tih dokumenata zabilježen je najviše u predhitlerovskoj židovski kontroliranoj Njemačkoj.

4. Zataškavanja poveznica za ritualna ubojstva.
Kazneni zakoni su se okomili na sve u židovski kontroliranim zemljama koji su se usudili prekinuti šutnju o židovskim ritualnim ubojstvima, te su ih smjestili iza rešetaka. Gospodin Julius Streicher zatvoren je 1928. zbog "klevete", a autor ovoga djela osuđen je od 31.stupanjskog škotskog masonskog suda 1936. godine na šest mjeseci zatvora zbog lažne optužbe među kriminalcima.

U Engleskoj nigdje ne postoji zakon koji brani spominjanje ritualnog ubojstva.

5. Manipuliranje i falsificiranje izjava ljudi od autoriteta.
Dobar primjer za ovo je opis na kasnijim stranama ove knjige, kada pokojni barun Rothschild pokušava iskoristiti potvrdu kardinala Merry del Vala o autentičnosti izvjesnog papinskog pisma kao potvrdu lažnog tumačenja sadržaja tog pisma koje je dao sam barun Rothschild. Drugi primjer je slučaj "Židovske Enciklopedije", Hyamonsove "Povijesti Židova u Engleskoj" i "Eseja iz židovske povijesti" Luciena Wolfa – svi oni tvrde da je egipatski potkralj objavio da su Židovi osuđeni za ubojstvo u Damasku nevini; on ih je jednostavno nemarno oslobodio za prljavo dobiveni novac, bez ikakve objave koja bi ličila navedenoj.

6. Podmićivanje svjedoka optužbe, sudskih službenika ili vladara koji bi bili u stanju proglašavati sudske procese nevažećim.
Primjeri za ovo su slučajevi Rhodos i Damask iz 1840., Tisza Eszlar iz 1882., Konitz iz 1900. i Kijev iz 1911-1913.godine.

7. Lažno optuživanje nevinih ljudi.
Kao u slučajevima Kijev i Gladbeck.

8. Podmetanje leša za kojeg bi se vjerovalo kako pripada nestaloj žrtvi,
Ustvari pripada nekome tko je umro zbog nekog drugog razloga, a ne zbog ritualnog ubojstva; ovo je napravljeno u slučaju Tisza Eszlar.

9. Odbijanje ili prijetnja davanja zajmova vladama.
Na kasnijim stranicama dajem primjer dobiven iz židovskih izvora, gdje je Rothschildov utjecaj na pitanje zajmova, preko posredovanja kancelara Metternicha, jasno odredio stav austrijskog konzula u Damasku, u slučaju iz 1840. godine. Prikazano je i kako je ta ista Rothschildova obitelj bila u stanju prijetiti mađarskoj vladi i time omogućiti oslobađanje optuženih Židova u slučaju Tisza Eszlar iz 1882. godine.

Kod svih metoda propagande, sila židovskog novca nalazi spremne saveznike među lakovjernim nežidovima, posebno među nadbiskupima, političarima pa i čak među članovima kraljevskih obitelji. Sve te metode najvećim dijelom počivaju na ideji kako je "krvna optužba" ostatak mračnih i razvratnih prošlih vremena, ideji za koju sam pokazao da nema osnova u stvarnosti.

Kako to da utjecajni nežidovi tako spremno pristaju na podršku Židovima protiv "krvne optužbe"? Odgovor na ovo pitanje zaslužuje jedno posebno, kratko, poglavlje ove knjige. (Pogledati XX poglavlje.)

S vremena na vrijeme se pojavljuju knjige u kojim se poriče "Krvna optužba"; neke od njih su pisali Židovi, a neke nežidovi. Među njima su najpoznatije knjige Stracka i Cecila Rotha. Radovi dr. Loeba i dr. Lea su dokazano bezvrijedni; oni obrađuju slučaj Toledo iz 1490. godine.

Knjiga "Židov i žrtvovanje ljudi" H.L. Stracka, profesora teologije u Berlinu, je imala osam izdanja prije nego što je objavljena na engleskom jeziku 1909. godine. Strack nije bio Židov, ali je u njegovom francuskom izdanju predgovor pisao Židov Theodor Reinach, zet i nećak baruna Jaquesa Reinacha, koji je nađen mrtav u krevetu nakon što je u vezi sa skandalom oko Panamskog kanala izdano ovlaštenje za njegovo uhićenje.

Ovo englesko izdanje je knjiga od 289 stranica, od kojih su za ovu temu važne samo stranice od 160. do 274.

Ova knjiga je užasna zato što:

1. se u njoj ne spominje slučaj svetog Hugha iz Lincolna;

2. se ne spominje Bula Benedikta XIV u kojoj je ovaj Papa blagoslovio svetog Simona iz Trenta, žrtvu ritualnog ubojstva, dok se Bule drugih Papa slobodno spominju kao argument protiv "krvne optužbe";

3. se, pri opisivanju slučaja u Damasku, ne spominje da je batinanjem optuženih Židova otkriveno mjesto na kojem će biti nađeni ostaci dvoje ubijenih ljudi; i

4. je Walsh pokazao da su reference koje Strack citira u vezi sa ritualnim ubojstvom u La Guardiji kod Toleda, potpuno nepouzdane. Knjiga "Židov i kleveta za ritualno ubojstvo", koju je 1935. godine napisao Židov Cecil Roth, je adekvatno obrađena u kasnijem dijelu ovoga rada, kao što će se vidjeti.

XIII POGLAVLJE
DOKAZI DANI OD STRANE PREOBRAĆENIH ŽIDOVA

Preobraćeni Židovi u kršćanstvo su ponekad poricali da kod ljudi židovske vjere postoji bilo kakva praksa ritualnog ubijanja kršćana. S druge strane, mnogi "preobraćenici" su priznali da Židovi vrše ritualno ubijanje.

Kada se uzme u obzir da je povijest Maronitske zajednice uvjerljivo pokazala da je preobraćenje ovih Židova bilo samo jedno lukavstvo, lažno koliko i sami Židovi, i da je Inkvizicija u Španjolskoj nastala gotovo isključivo zbog činjenice da se sa navodnim preobraćenicima nije moglo postupati ni na koji drugi način (oni su u tajnosti prakticirali židovske rituale, dok su se javno pretvarali da su pobožni sljedbenici Crkve), onda je prirodno više vjerovati onim preobraćenicima koji priznaju da Židovi vrše ritualno ubojstvo, nego onima koji to poriču.

Bilo bi zanimljivo znati je su li ovi preobraćenici koji su priznali činjenicu ritualnog ubojstva imali u svojim venama pomiješanu krv arijske ili alpske rase.

Ipak, nama ovo znanje nije dano. Slučajevi koji su izašli na svjetlo dana i u kojima su židovski preobraćenici u kršćanstvo ili u islam priznali da: Židovi prakticiraju ritualno ubojstvo, dani su kronološki u daljnjem djelu teksta:

1144. godina, Theobald, monah i židovski preobraćenik, iz Cambridgea, istupio je kada je rađeno istraživanje o smrti svetog Wiliama iz Norwicha i rekao da je, kao Židov u Norwichu, on osobno znao da je u tom mjestu 1144. godine žrtvovano jedno dijete. On je rekao da je židovski običaj bio bacanje kocke kako bi utvrdili gdje će ovo djelo biti obavljeno, i kocka je pala na Norwichu, kao mjesto gdje će se osigurati krv koju su zahtijevali u toku te 1144. godine; Židovi su vjerovali da bez prolijevanja ljudske krvi neće nikada moći dobiti svoju slobodu i vratiti se u Palestinu.

1468. godina, biskup Jean d'Avila, sin preobraćenog Židova, osobno je istraživao slučaj ritualnog ubojstva u Segoviji, u Španjolskoj, i utvrdio da su za njega krivi Židovi, koji su poslije toga pogubljeni.

1475. godina, Hans Vayol, preobraćeni Židov, optužio je rabina iz Rutisbona za ritualno ubojstvo radi dobivanja krvi. Referenca: "Židovska Enciklopedija", Vol. II, str. 16 (1903. god.).

1475. godina, Wolfkan iz Rutisbona, Židov preobraćen u kršćanstvo, optužio je Židove da su izvršili ritualno ubojstvo svetog Simona iz Trenta radi krvi koja im je bila potrebna za proslavu Pashe. Referenca: Ibid, Vol. XII, str. 554 (1906. god.).

1475. godina, preobraćeni Židov, Jean de Feltro, opisao je službeniku koji je istraživao ritualno ubojstvo svetog Simona iz Trenta kako mu je otac rekao da su Židovi iz tog grada ubili jedno dijete za da bi dobili krv

za svoj kruh za Pashu.

1490. godina, Torquemada, i sam židovske krvi (Roth, "Povijest Maronita", 1931. god., str. 39), morao je potvrditi osudu na smrt za Židove koji su bili odgovorni za ritualno ubojstvo u Toledu, i Ferdinand i Izabela su preko njega saznali za ovo. Ovaj slučaj ritualnog ubojstva je bio jedan od glavnih faktora koji su naveli kralja i kraljicu da protjeraju Židove iz Španjolske.

1494. godina, Alonzo de Spina, za kojeg je jedan židovski povjesničar izjavio da je židovske krvi ("Povijest Maronita", Roth, 1932. god, str. 34), optužio je Židove za ubijanje djece u ritualne svrhe. On je zauzimao visoku poziciju rektora sveučilišta Salamanca, i svoju optužbu je iznio u radu "Fortalitium Fidei".

1555. godina, Hananel di Foligno, iz Rima, židovski preobraćenik u kršćanstvo, pred papom Marselom XI je optužio Židove za ritualno ubojstvo jednog dječaka. Istraživanje, koje je izvedeno pod pokroviteljstvom kardinala, dovelo je do toga da izvjesni otpadnik iz muslimanske religije, čuvar ubijenog dječaka, bude optužen kako je razapeo svog štićenika "kako bi prisvojio izvjesnu imovinu". Ovo zvuči kao uobičajena izmišljotina kojoj se pribjegava kada se sudovi, pod moćnim utjecajem židovskog novca, suoče sa teškim poslom zaštite Židova od "krvne optužbe". Zašto bi, za ime Boga, netko razapeo dječaka umjesto da ga se mirno riješi na neki uobičajeniji način? Referenca: "Židovska Enciklopedija" (1903. god.), Vol. V, str. 423.

1614. godina, Samuel Friedrich Brenz, Židov koji je preobraćen 1610. godine, napisao je knjigu u kojoj se otkriva židovska praksa ritualnog ubojstva. Ova knjiga se zove " Judischer Abgestreifter Schlangenbalg " i objavljena je u Nürnbergu. Prijevod ovoga naslova glasi: "Oguljena koža židovske zmije". "Židovska Enciklopedija", opisujući ovog autora, govori o njegovom "apsolutnom neznanju i mržnji, njegovom iznošenju neistina i pogubnom fanatizmu". Ova knjiga je ponovo objavljena 1680. i 1715. godine.

1720. godina. Paul Christian Kirchner, preobraćeni židov, je u svom radu " Judisches Ceremoniel ", objavljenom u Frankfurtu, priznao da se osušena kršćanska krv smatrala korisnom kao lijek za izvjesne ženske bolesti.

18—-. godina. Paulus Meyer, preobraćeni Židov, optužio je Židove za ritualno ubojstvo u svom radu " Wolfe in Schafsfell, Schafe in Wolfspelz " ("Vuk u janjećoj koži ..."). Židovi koje je optužio u slučaju navedenog ritualnog ubojstva su ga oklevetali, i on je optužen na četiri mjeseca zatvora.

"Židovska Enciklopedija"opisuje tri posljednja navedena autora kao "neobrazovane i zlonamjerne neprijatelje svog naroda".

17—-. godina. Preobraćeni židov Serafinovicz napisao je knjigu u kojoj priznaje ritualno ubojstvo kao židovsku praksu. Referenca: Židov S. Roth, "Židov i kleveta za ritualno ubojstvo", 1935. god., str. 24.

1759. godina. Preobraćeni Židov, J.J. Frank, je u Lembergu formirao sektu nazvanu Frankisti. Svi ovi ljudi su bili Židovi koji su postali kršćani u znak protesta protiv zla koje se uči u Talmudu. Oni su izjavili da je Talmud korijen svih nevolja između Židova i ostalih ljudi. Princ Etienne de Mikoulissky, koji je vodio arhidiocezu u Lembergu, pokrenuo je javne debate između Frankista i talmudskih Židova. Ove debate su vođene u srpnju, i u njima se govorilo o različitim pitanjima, da bi se dolazilo i do sedmog pitanja, frankističke tvrdnje da "Talmud podučava primjeni kršćanske krvi i onaj tko vjeruje u Talmud trebao je koristiti ovu krv".

Frankisti su govorili da su ovo naučili kao Židovi u toku svoje mladosti. Pod naslovom " Baruch Yavan ", "Židovska Enciklopedija" (1903. god, Vol II, str. 563), priznaje da su Frankisti iznijeli "krvnu optužbu" protiv Talmudista; o ovom se govori i u poglavlju VII, str. 579, pod naslovom " Judah Lob ben Nathan Krysa ".

Frankisti su u ovim debatama potpuno porazili svoje protivnike. Oni su se na kraju uklopili u kršćansku zajednicu.

Postoji velika bibliografija djela o frankističkoj zajednici, od kojih bi ovdje mogli spomenuti dva slijedeća rada:
" La malfaisance juive ", od Pikulskog (objavljeno u Lvovu 1760. god.) i
" Materiaux sur la question relative aux accusations portees contre les Juifs a propos des crimes rituels ", od J.O. Kouzmina (objavljeno u Sankt Petersburgu 1914. god.).

1803. godina. Preobraćeni bivši rabin je 1803. godine napisao knjigu na moldavskom jeziku, koju je 1834. godine Giovanni de Georgio ponovo objavio na grčkom jeziku pod naslovom "Kiša hebrejske religije". Ovaj preobraćeni rabin je sebe nazivao imenom Neofit. Odlomci iz njegove knjige se citiraju u Achille Laurentovom "Relation Historique des Affaires de Syrie depuis 1840. a 1842.", knjizi koja o ovome govori pod slučajem Damask na str. 24. Ovaj odlomak daje vrlo detaljne informacije, potvrđuje ubojstvo, razapinjanje i židovsko uzimanje kršćanske krvi za ritualne svrhe, kao i korištenje ove krvi njezinim miješanjem sa kruhom za Pashu; nadalje se kaže da je ova praksa prenošena usmenom tradicijom i da se o njoj uopće ne govori u židovskim religioznim knjigama. Monniot u svom djelu " Le Crime Ritual chez les Juifs if" prenosi duge odlomke iz Laorantovog citiranja Neofita.

1826. godina. Paul Louis Bernard Drach, nekadašnji veliki rabin Strasburga, objavioje " Deuxième lettre d'un rabbin converti " u Parizu 1827. godine. Na strani 7, on kaže: "Ovi rabini idu tako daleko u svojem žaru da predaju u smrt sve one koji slijede učenje o Trojstvu, i time i sve kršćanske Izraelce".

1840. godina. Bivši rabin Musa Abou-el-Afieh, koji je postao musliman za vrijeme suđenja za ritualno ubojstvo u Damasku, iznio je dokaze kako je uzimanje krvi od ubijenog oca Thomasa naredio veliki rabin Yakoub el Entabi, da je ona bila potrebna fanaticima koji su poslali Yakoubu svoje brašno za Pashu, u koje je on onda umiješao kršćansku krv. Veliki rabini su držali u tajnosti korištenje krvi na ovaj način.

1913. godina. Preobraćeni židov Cesare Algranati nabrojao je izvjestan broj ritualnih ubojstava za knjigu " Cahiers Romains " (1913. god.), katoličku publikaciju objavljenu u Rimu. Točan datum njezinog objavljivanja je studeni 1913. godine. Ovdje je citirano preko 100 slučajeva, od kojih je njih 27 počinjeno u 19.stoljeću. Referenca: A. Arcand, u "Le Miroir", Montreal, rujan 1932. god., str. 12.

XIV POGLAVLJE
SLUČAJEVI KOJI SU POTVRĐENI OD STRANE VAŽEĆIH VLASTI

Običaj je kod Židova da se pretvaraju kako je "krvna optužba", kako je oni nazivaju, rezultat srednjovjekovnog praznovjerja i lakovjernosti, te antižidovska predrasuda. Oni kao primjere za ovo ističu slučajeve kod kojih su Židovi pogrešno optuženi za ritualno ubojstvo ili kod kojih nije bilo dovoljno dokaza, i kod kojih je gomila preuzimala inicijativu i linčovala svakog Židova kojeg bi uspjela uhvatiti.

Takve stvari se jesu događale, ali su one sasvim neupotrebljive kao podrška židovskim tvrdnjama o njihovoj nevinosti u vezi ritualnih ubojstava. U modernim vremenima, slučaj crnaca u južnim državama SAD-a., predstavlja odličnu analogiju spomenutom.

Svi znaju da je do linčovanja dolazilo tamo gdje se za crnce sumnjalo da su počinili nekakav oblik nasilja nad bijelim ženama i djecom. Svi također znaju da je ponekad gomila, u svojoj rasnoj žeđi za osvetom, i u svojoj nestrpljivosti pred sporom i korumpiranom pravnom procedurom, linčovala nevine ljude. Ipak, nitko na osnovu toga neće tvrditi da se crnci koji jesu bili krivi za takve prekršaje nisu iz ruku gomile suočili sa prostom i grubom pravdom, niti da crnci nisu nikada napadali bijele žene i djecu! Ipak, Židovi ističu ovaj isti pokvareni argument kako bi zaštitili sebe od optužbe za ritualno ubojstvo! Pošto se događalo da nevini Židovi budu linčovani, to znači da nikada nijedan Židov nije počinio ritualno ubojstvo!?

Mi srećom imamo mnoge zabilježene slučajeve kod kojih su vlasti na propisan način sudile židovskim ubojicama i proglašavale ih krivim ili bi ponekad, kada ne bi pronašli zločinca, donosile takvu presudu u vezi uzroka smrti kako ne bi ostala nikakva sumnja u njegovu ritualnu prirodu.

Dozvolite mi da nabrojim neke od ovih slučajeva:

> **1192. godina.** Židovi su proglašeni krivim poslije privatne istrage Filipa Augusta, oštroumnog čovjeka sa dobrom moći procjene.
>
> **1255. godina.** Slučaj "Malog St. Hugha" u Lincolnu, gdje su vlasti održale suđenje po propisu, koje je potvrdio i kralj Hanry III.
>
> **1288. godina. V**lasti su osudile Židove za ritualno ubojstvo u Troyessu.

1468. godina. Židove je osudio biskup Segovije, koji je sam bio sin preobraćenog Židova.

1475. godina. Vlasti osudile Židove u Trentu.

1480. godina. Vlasti osudile Židove u Veneciji.

1485. godina. Vlasti osudile Židove u Padovi.

1490. godina. Židove za ritualno ubojstvo u Toledu osudili najučeniji ljudi sa sveučičišta u Salamanci i Avili, prema važećim javnim propisima.

1494. godina. Vlasti osudile Židove za ritualno ubojstvo u Mađarskoj.

1670. godina. Vlasti osudile Židove u Metzu. Presuda donesena prema naređenju Parlamenta.

1698. godina. Najviši sud u zemlji je osudio Židove u Sandomiru, u Poljskoj.

1748. godina. Crkveni sud osudio Židove u Duniagrodu, u Poljskoj.

1753. godina. Crkveni sud u Kijevu osudio Židove za ritualno ubojstvo u Žitomiru.

1753. godina. Crkveni sud osudio Židove za ritualno ubojstvo u Pavalohiju, u Poljskoj.

1831. godina. Vlasti u Sankt Petersburgu osudile Židove za ritualno ubojstvo.

1840. godina. Vlasti u Damasku osudile Židove za ritualno ubojstvo oca Thomasa i njegovog pomoćnika.

1852. i 1853. godina. Židovi osuđeni za dva ritualna ubojstva u Saratovu. Suđenje održano osam godina poslije ubojstva.

1899. godina. Vlasti osudile Židove za ubojstvo u Polni.

1911.-1913. godina. Sud kod slučaja u Kijevu presudio da je žrtva prvo puštena da iskrvari, i nakon toga ubijena; ubojica nije identificiran.

Na kraju bi mogli spomenuti i slučaj u Breslau iz **1888. godine** (pogledati XVIII poglavlje) gdje je utvrđeno da je student za rabina kriv zbog uzimanja krvi od kršćanskog dječaka bez namjere da se prouzrokuje smrtonosna povreda.

Zanimljivo je spomenuti da je Židov Jacob Selig, kada je uputio apel Papi 1758. godine, u kojem se žalio zbog "proganjanja" Židova u Poljskoj putem krvne optužbe, priznao da su slučajevi na koje se žalio odlučeni pred sudom!
U predhitlerovskoj Njemačkoj, kontroliranoj od strane Židova, bilo je nekoliko slučajeva kod kojih je očigledno da su sudovi zataškali optužbu za ritualno ubojstvo, na isti način koji je koristio stari Bailey 1936. godine u pokušaju da ušutka mene po istom pitanju.

XV POGLAVLJE
STAV KATOLIČKE CRKVE O ŽIDOVSKOM RITUALNOM UBIJANJU

Cecil Roth, Židov, u svom djelu "Kleveta za ritualno ubojstvo i Židov" (1935. god.), na str. 20, kaže: "Katolička crkva nikada nije pružila ni najmanju podršku ovoj kleveti" (krvnoj optužbi). Ovo zvuči kao sasvim netočno, kao što ćemo pokazati.

Židovi kažu da su Pape Inocent IV, Grgur X, Martin V, Nikola V, Pol III, Klement XII i Klement XIV iskazali svoje nepovjerenje u židovsku praksu ritualnog ubojstva.

Pogledajmo prvo slučaj Inocenta IV, koji je izdao Bule o ovom pitanju 28. svibnja i 5. srpnja 1247., kao i 25. rujna 1253. godine. On u prvoj od spomenutih Bula jednostavno zahtjeva da se protiv Židova ne poduzima ništa osim ako njihova krivica nije sudski dokazana; Bula iz 1253. godine brani Židove od optužnice za ritualno ubojstvo budući da se takvo što nije osuđivalo u Starom Zavjetu.

No pogledi Pape Inocenta IV su pobijeni u katoličkom biltenu izdanom u Dublinu, u prosincu 1916. godine, na stranicama od 425-438, odakle donosim slijedeće navode.

Kasnije se lord Rothschild vrlo zaokupio suđenjem za ritualno ubojstvo koje se odvijalo u Kijevu 1913. godine, i koje je detaljno opisano u ovoj knjizi. On je napisao pismo kardinalu Merry del Valu, u kojem je od njega tražio da potvrdi da je Bula Inocenta IV od 5. srpnja 1247. godine bila autentična; lord Rothschild je rekao da ova Bula proglašava ritualno ubojstvo "neosnovanom i podmuklom izmišljotinom".

Kada je kardinal odgovorio da je ova Bula autentična, to je shvaćeno kao da je Inocent IV porekao postojanje židovskog ritualnog ubojstva!

Primijetite, međutim, da nikakva izjava nalik onoj koju barun Rothschild nameće Inocentu IV ne postoji u ovoj Buli!

Nađite odgovor na ovo pitanje u riječima "Katoličkog biltena":

> "Dokument [Bula] se sastoji iz dva dijela, od kojih prvi opisuje slučaj onako kako su ga prikazali sami Židovi. Papa ističe da je primio žalbu u kojoj se kaže da su Židovi ugnjetavani i pljačkani od strane crkvenih i svjetovnih vladara, da su zatvarani, čak i ubijani, bez suđenja ili priznanja krivice, da su lažno optuživani za ritualni zločin za koji oni kažu da je jasno suprotan njihovom zakonu, odnosno, božanskom Svetom Pismu. U drugom dijelu, u kojem Papa iskazuje svoje osobno mišljenje, kaže se: "Budući da zbog toga ne želimo da spomenuti Židovi, čije preobraćanje Bog očekuje u svojoj milosti, budu nepravedno uznemireni ... zato želimo da se vi sami pokažete blagonakloni i dobronamjerni prema njima. Vratite u njihov prvobitni oblik ona ponašanja za koja nađete da su spomenuti plemići lakomisleno iskušali na Židovima, i ne dozvolite da u budućnosti ona posluže kao izgovor za navođenje nepravednog uznemiravanja sa bilo koje strane." Židovi moraju smatrati kršćane vrlo nekritičnim i lakomislenima ako misle da oni mogu biti navedeni da prihvate ovaj dokument kao papsku deklaraciju o tome da ritualni zločin ne postoji. Jasno je da poglavar katoličke crkve samo daje instrukcije u skladu sa općim principima, naređujući da Židovi ne bi smjeli biti nepravedno uznemiravani ili ugnjetavani. On ni na koji način ne naglašava istinitost ili laž specifičnih optužbi. Jasno je da on odluku u vezi ovoga mora prepustiti procjenama biskupa kojem piše. On će najvjerojatnije manje od svih drugih biti impresioniran krivim zaključkom po kojem ritualni zločin ne može postojati kod Židova, budući da je zabranjen u Svetom Pismu. Nitko ne može znati bolje od njega da ljudi ne gledaju na Židove kao na smrtonosnu opasnost po društvo zbog učenja Svetog Pisma, već zbog sramnog učenja Talmuda. Samo tri godine prije pojavljivanja ovoga pisma,

> to jest 1244. godine, on je jasno pokazao što je mislio o Talmudu kada je naterao Luja IX da od svojih podređenih prikupi sve dostupne kopije Talmuda i spali ih."

Prije nego što napustimo Inocenta IV, pozvat ću čitatelja da uoči tipičnu židovsku podmuklost koju Rothschild pokazuje koristeći odgovor kardinala de Vala o autentičnosti pisma kao potvrdu Rothschildovog osobnog tumačenja tog pisma!

Koliko je samo to tipično židovski postupak!

Grgur X je u Buli danoj 7. listopada 1272. godine malo konkretniji nego Inocent IV; na isti način se poziva na pravomoćno suđenje kod svih slučajeva, međutim, Grgur X kaže da "oni ne bi trebali biti ponovo uhićivani zbog takvih neosnovanih optužbi osim ako (za što mi smatramo da je nemoguće) nisu uhvaćeni u toku samog zločina". Znači, Grgur ne poriče da zločin postoji; on kaže ***kako misli*** da takvo nešto nije moguće.

Pape Martin V, Nikola V, Pol III i i Klement XII su dali izjave koje na moje zadovoljstvo, mada očigledno ne i na zadovoljstvo nekih antižidovskih pisaca, pokazuju da oni nisu željeli podržati uvjerenje kako optuživanje Židova za ritualni zločin predstavlja istinu.

Sada dolazimo do Klementa XIV. Prije nego što je postao Papa, on je bio kardinal Ganganelli. 1759. Godine, Inkvizicija ga je poslala da istraži optužbe za ritualno ubojstvo koje su se odnosile na Židove u Poljskoj, i on je o ovom napisao dugačak izvještaj. Ovaj izvještaj se u cjelini citira u Rothovoj knjizi "Židov i kleveta za ritualno ubojstvo" i to je ustvari jedini "dokaz" koji Roth navodi u ovoj knjizi, koja je objavljena 1935. godine.

Od početka do kraja Ganganellijevog izvještaja, nema ništa što bi znanstveni istraživač mogao smatrati dokazom da Židovi nisu prakticirali ritualno ubijanje. Poljski slučajevi koje on navodi su riješeni na sudu; on također iznosi primjere za definitivno lažne optužbe za ritualno ubojstvo, za koje svatko zna da su postojale; međutim, to ni najmanje ne mijenja odgovor na pitanje jesu li se ritualna ubojstva događala ili ne. Ganganelli je jedino iznio mišljenje koje je bilo suprotno mišljenju autoriteta koji su bili na licu mjesta.

Ipak, ima još toga. Definitivno, i daleko od toga da može odbaciti optuživanje Židova za ritualno ubojstvo, Ganganelli priznaje ritualna ubojstva svetog Simona iz Trenta i svetog Andreasa iz Rinna slijedećim riječima:

> “Priznajem kao istinitu činjenicu da su blagoslovljenog Simona, trogodišnjeg dječaka, ubili Židovi u Trentu 1475. godine, zbog mržnje prema vjeri Isusa Krista;”

i

> “Također priznajem istinitost druge činjenice, koja se dogodila godine 1462. u selu Rinn, u diocezi Briksen, kada je blagoslovljeni dječak Andreas barbarski ubijen od strane Židova u mržnji prema vjeri Isusa Krista.”

Čini se da je jedna stvar u vezi Ganganellijevog izvještaja promakla pažnji antižidovskih boraca, i prema meni ona od početka umanjuje vrijednost ovog izvještaja; pri prihvaćanju istraživanja poput ovoga sa kakvim se Ganganelli suočio, zar nije jasno da bi trebalo početi sa nepristranim gledištem? Pročitajte Ganganellijevo priznanje njegovog osobnog gledišta u vrijeme kada je krenuo u Poljsku da obavi ovo istraživanje:

“Ja sam, sa svojim nejakim sposobnostima, nastojao pokazati nepostojanje ovog zločina, za koji je okrivljena židovska nacija u Poljskoj.”

Kardinal kreće sa radom, ne da bi utvrdio je li je ritualno ubojstvo postojalo u Poljskoj ili ne, već da bi “pokazao nepostojanje ovog zločina”! Međutim, on je ipak morao priznati zločine u Trentu i Rinnu!

Prema tome, knjiga Židova Rotha “Židov i kleveta za ritualno ubojstvo”, koja je zasnovana isključivo na Ganganelliju, jest potpuno bezvrijedna, osim za antižidovskog borca za kojeg je ona od Boga poslana!

Ipak, kako je samo dobar komentar u tisku ova knjiga imala po svom objavljivanju 1935. godine! “Morning Post” ju je pozdravio (16. siječnja 1935. god.) sa naslovom “Ritualno ubojstvo: židovski narod je opravdan: napad na denuncijaciju", te je knjiga nazvana "konačnim i nepobitnim odgovorom na optužbe za tajna ritualna ubojstva".

Očigledno da kritika, ili se nije udostojala pročitati knjigu, ili je namjerno obmanjivala čitateljstvo, budući da to djelo nije "nekontrovezan odgovor", već neznanstveni pamflet nebitnih činjenica, koji na kraju i sam poslužuje kao dokaz za postojanje ritualnih ubojstava. "The Catholic Times" iz 15. veljače 1935. kaže kako "kardinal u potpunosti pobija izvršitelje presude nad Židovima, te pokazuje

klimavost i apsurdnost optužbi protiv njih". Ganganelli "u potpunosti pobija" ništa, a sve što je "pokazao" jest da su ritualna ubojstva bila židovska praksa.

"Birmingham Mail iz 22. rujna 1936. tipičan je predstavnik stava "britanske" kritike knjige. " Pokazatelj je nezdravog produkta svijesti koja se usađuje u određenim dijelovima Europe o tome kako je kršćanska krv nužna za židovske ritualne svetkovine.

Kako je knjiga dobro reklamirana, nakon što je izašla, Židovi su shvatili kako ona zapravo daje više dokaza u korist tvrdnjama o postojanju ritualnih ubojstava, stoga sam i sam imao velikih problema pri nalaženju kopije te knjige 1936. godine, te sam imao nevjerojatnu sreću da sam ju uspio naći kod prijatelja u antikvarijatu.

Iako je Klement XIV daleko od svjedoka za obranu Židova, on je svejedno svjedok istine antižidovskih optužbi.

No što je sa Papama koji su podržali optužbe za ritualna ubojstva? Njih je mnogo.

Sikstije IV potvrđuje u svojoj Buli XII iz 1. srpnja 1478. godine postupke biskupa koji se obračunao sa Židovima u slučaju svetog Simona iz Trenta. Židovi su svrstali Sikstija na svoju stranu, ističući kako je on zabranio kult svetog Simona iz Trebta; Sikstije je to učinio kao disciplinsku mjeru, budući da Simon nije još bio beatificiran od strane papinskih autoriteta.

Grgur XIII navodi Simona kao mučenika, te je sam posjetio njegovo svetište

Sikstije V priznao je kult svetog Simona 1588. godine, dopuštajući time svetkovine u njegovo ime. To je potvrđeno i od strane pape Benedikta XIV

Benedikt XIV u svojoj poslanici "Beatus Andreas"(1778. godina, Venecija, poglavlje IV, str, 101), beatificira i Simona i Andreasa, dva dječaka ubijena od strane Židova "zbog mržnje prema vjeri Isusa Krista"; "Židovi" kaže on " upotrijebili su svako značenje bijega od kazne koju su zaslužili, no jedino od čega su pobjegli jest bijes kršćana"

Značajno je kakve su metode židovskih odvjetnika, posebice kada se vidi kako je u Strackovoj knjizi detaljno analizirano sve vezano uz postupke Sikstija IV, dok se ništa ne spominje vezano uz Benedikta XIV i njegovu Bulu.

Pijo VII, 24. studenog 1805. godine, potvrdio je dekret kongregacije iz Ritesa iz 31. kolovoza, prema kojem crkva iz Saragosse ima pravo na slavljenje Dominika, ubijenog od Židova zbog njihove mržnje prema vjeri Isusa Krista. Isto tako je ovlastio crkvu u Toledu jednakom privilegijom, u slavu svetog Kristofera, dječaka razapetog od strane Židova blizu Toleda 1490. godine.

1867. godine kongregacija iz Ritesa službeno je priznala kult Lorenzina, iz Vicenze, ritualno ubijenog od strane Židova

Grgur XVI isto tako daje potporu antižidovskim optužbama, kada je pružio čast Gougenot des Mousseauxu učinivši ga Vitezom reda svetog Gregora Velikog, kao nagradu za pisanje knjige "Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des Peuples Chretiens, u kojoj Mousseaux posvećuje poglavlje optuženim Židovima za ritualna ubojstva kršćana kojima je isisana sva krv.

Pijo IX odbija primiti Židova Motefiorea kada se ovaj vraćao iz svog posjeta Egiptu i Konstantinopolu, gdje je podmitio Sultana te potkralja kako bi omogućili Židovima iz Damaska da se izvuku nekažnjenima zbog optužbi za ritualna ubojstva oca Thomasa i njegova pomoćnika, potvrđujući time sramotne židovske postupke koji su potpuno opisani u biografiji Mosesa Montefiorea. Time se pokazuje da je Pijo bio upoznat sa situacijom, a uz to i sam je imao židovske krvi.

Papa Leo XIII se složio sa navodim Edourada Drumonta, autora "La France, Juive", koji je optužio Židove za ritualna ubojstva. Referenca: "Židovska Enciklopedija, 1905. godina, Vol. X, str. 127.)

Da se rezimira, Pape koji nisu vjerovali u optužbe za ritualna ubojstva, izuzev Klementa XIII, bili su oni koji su živjeli nerasvijetljenim vremenima, dok su sve Pape iz kasnijih razdoblja vrlo jasno dokazali da imaju suprotna mišljenja od njih. Čitatelju zato nudimo činjenice da ih prouči, te na temelju toga donese svoj sud.

Stoga treba zapamtiti da su ostali mučenici, žrtve židovskih ritualnih ubojstava, glorificirani na mnogim mjestima, kao sveci, no bez papinskog dopuštenja, no nigdje nije zabilježeno da su se Pape tomu protivile, izuzev Sikstija IV, čiji su postupci, kako je spomenuto, bili isključivo disciplinske prirode, te koji je posebice potvrdio postojanje ritualnih ubojstava u slučajevima koji su dokazani. Neki od lokalnih "svetaca" odnosno mučenika bili su St. William iz Norwicha(1144.), St.

Richard od Pontoisea(1179.), St. Hugh iz Lincolna(1255.), St. Werner iz Oberwesela (1286.) i St. Rudolph iz Berna(1287.). U svakom od tih slučajeva očigledno je da je kult u potpunosti prihvaćen od strane crkvenih vlasti u spomenutim mjestima.

Oni koji poriču "Krvnu optužbu", kao iskrivljenu izmišljotinu za svrhu optuživanja i zatvaranja Židova, moraju u isto vrijeme i poreći odluke nekih od najviših autoriteta katoličke crkve, poput ljudi za koje je znano da povrh svega imaju savršene osobnosti, poput Williama Turbea, biskupa Norwicha, kao engleskog primjera.

Kada čitatelj analizira detalje slučajeva koje sam iznio u knjizi, shvatit će da su crkveni sudovi procesuirali mnoge od njih; drugim riječima, Židovi su bili suđeni od strane postojećih crkvenih autoriteta.

Mnogi od najranijih spomena koje imamo za ritualna ubojstva, dolaze iz pera katoličkih povjesničara, poput Bollandista, tijela belgijskih Jezuita.

Otac Creagh, javno je optužio Židove za prakticiranje ritualnih ubojstava, 11. siječnja 1904., u govoru u Limericku. Referenca: "Židovska Enciklopedija, god .1904., Vol VIII, str. 89.)

Možda bi bilo najbolje da ovo poglavlje završim za navođenjem imena dvanaestorice porotnika, koji su istražili, procesuirali, i presudili Židovima u slučaju ritualnog ubojstva u La Guardiji kraj Toleda, skupa sa njihovim kvalifikacijama: 1)Juan de Santispiritus, profesor hebrejskog, Slamanca sveučilište, 2)Diego de Bretonia, profesor crkvene književnosti, 3) Antonio de la Pena, profesor crkvene književnosti, 4) Dr. Anton Rodriguez Carnejo, profesor kanonskog prava, 5) Dr. Diego de Brugos, profesor civilnog prava, 6) Dr. Juan de Covillas, profesor kanonskog prava, 7) Sebastian de Hueta, 8) Alvaro de Sant Esteyan, poslanik kraljice Izabele za Avilu, 9) Ruy Garcia Manso, zamjenik biskupa Talavere, 10) Rodrigo Vela, nadležni franjevačkog samostana u Avili, 11) Dr. Tristan, kanonik iz Avile, 12) Juna de Saint Estevan.

S obzirom na pronalazak tih ljudi, i njihova stajališta, zbilja se imamo svako pravo na njih osloniti?

XVI POGLAVLJE
STAVOVI PROTESTANTSKE CRKVE

Ovo se poglavlje može sažeti vrlo brzo. Protestantska crkva se, kako se čini, svrstala na stranu židovstva, ako se tako može prosuditi iz političkih stavova izraženih od strane naših nadbiskupa, i većine biskupa. Ti pogledi su nevjerojatno slični onima koje imaju masoni, te su gotovo jednako opasni.

Svejedno, postojalo je vrijeme kada su protestanti bili protestanti, bez utjecaja masonstva ili moćne propagande čiji je izvor židovski novac.

Čini sa da je Martin Luther imao nagovještaj istinske prirode Židova kad je rekao: "Kako Židovi vole Esterinu knjigu, koja tako pristaje njihovoj krvoždernosti, osvetoljubivosti i apetitom za ubijanjem? Sunce nikada nije obasjalo tako krvožderne i osvetoljubive ljude, koji sebe smatraju izabranim narodom, tako da mogu ubijati i daviti bezbožnike po njihovom poimanju? (Iz Erlangenovog izdanja Lutherovih "Razgovora za stolom", Vol XXXII, str. 120.)

Ovo se čini kao iskrena ispovijed; ali Židov, C. Roth("Ritualna ubojstva i Židovi), navodi da je Martin Luther bio protiv "neutemeljenih kleveta" za ritualna ubojstva.

Ipak, "Židovska Enciklopedija"(1904. godina, Vol. VIII, str.213.) definitivno tvrdi ta je Luther optužio Židove za ritualna ubojstva.

U Magdebudgu 1562. godine, izrađena je protestantska povijest kršćanske crkve, nazvana "Magdeburška stoljeća"; sastavljena je od stanovitih luteranskih teologa vođenih M. Flaciusom, te je prvi puta izdana u Baselu kao "Historia Ecclesiae Christi". Ovo djelo bilježi ritualna ubojstva iz Bloisea, Pontoisea, Braisnea, Fulde, Bernea i Oberwesela.

John Foxe u svojim " Crkvenim umjetnostima i spomenicima"(1563.) kaže: " Za svaku godinu uopće, njihova (židovska) želja je bila da uzmu neko kršćansko dijete od njegovih roditelja, te ga na Veliki Petak žrtvuju zbog mržnje prema našoj vjeri". On opisuje ritualno raspeće britanske djece od strane Židova u Norwichu i Lincolnu prije protjerivanja.

Obrazovani i istaknut puritanac William Prynne, neustrašivi borac protiv zla, u njegovom " Short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England", iz 1656. godine, donosi detalje i poveznice za ritualna ubojstva u Norwichu, Gloucsesteru i Bury St. Edmundsu u Engleskoj, i za one iz Bloisea, Braisnea,

Richarada "od Pariza", Fulde, Praga, Wernera iz Obrewesela, Rudolpha iz Brenem Simona iz Trenta te drugih. U prvoj knjizi na stranici 67. kaže: "Židovi… imaju faze… ponavljajući pakosti(raspeća) opet i opet… raspinjući nevinu kršćansku djecu na Veliki Petak, ili u blizini Uskrsa, na križu, na najgori mogući barbarski način, kao ismijavanje načinu na koji je naš spasitelj mučen i pokopan". Na 68. stranici navodi kako"Židovi u Parizu svake godine ukradu kršćansko dijete, ili ga se dočepaju na druge načine, te ga odvedu na tajno mjesto gdje ga na Veliki Petak, ili na sam Uskrs, u inat i kao izrugivanje Isusu Kristu i kršćanskoj religiji, razapnu na križ… i tokom ponavljanje tih gadosti često su uhvaćeni te propisno nagrađeni; odnosno po naređenju vrhovnih instanci kamenovani, ubijani, spaljeni, obješeni, izloženi nasilju mnoštva, ili pak zatvoreni ili protjerani od strane kršćanskih kraljeva, no svejedno njihova mržnja je bila prejaka, te su i dalje nastavili sa svojim opačinama kada god bi imali priliku"

Ova Prynnova knjiga, koja je doživjela dva izdanja, nalazi se u britanskom nacionalnom muzeju, te u Guildhallovoj knjižnici, ali je nije u upotrebi, zbog toga jer je označena od strane prodavatelja knjiga nešto što nema veliku važnost i vrijednost; u Londonskoj knjižnici nema kopije te knjige, ali zato ima židovski odgovor na nju!

Naša je nacija toliko pažljivo obrazovana snagom židovskog novca, koji je u stanju uništiti sve izvore informacija u vezi ritualnih ubojstava, da protestantska crkva u dvadesetom stoljeću vjeruje kako je sve to plod vjerskih srednjovjekovnih praznovjerja.

XVIII POGLAVLJE
OSTALI SLUČAJEVI VRIJEDNI POZORNOSTI

Ova knjiga nije namijenjena kao iscrpna povijest židovskih ritualnih ubojstava. U prošlim poglavljima sam opisao slučajeve koji su se dogodili prije protjerivanja Židova iz Engleske, i slučajevi koji su mi se učinili kao oni koji imaju povijesnu osnovu i za koje nema sumnje u njihovu interpretaciju kao židovska ritualna ubojstva.

U ovom poglavlju, donosim poveći broj zabilježenih slučajeva ritualnih ubojstava, koji su, po mom mišljenju, vrijedni spomena, a nisu nikada potvrđeni od službenih vlasti.

Bilo je mnogo otkrića tijela djece, za koja se mislilo da su ih Židovi ritualno ubili, a koja nisu spomenuta na ovome popisu, a budući da je Sultan iznio proglas 1840. godine u kojemu negira postojanje ritualnih ubojstava među Židovima, nije iznenađujuće da su se mnogi od ovih zločina dogodili u krajevima pod turskom vladavinom.

Slijedeći izvještaj donosi navodna ritualna ubojstva koja bi se po mome mišljenju trebala zabilježiti(n.p.-izvorno je djelo sadržavalo ilustracije, a budući da one ovdje nedostaju, poneki dijelovi mogu biti zbunjujući):

419. godine Sokrat (Hist. Eccles, knjiga VII, Vol. XVI) donosi zapis o slučaju iz Inmestara, grada u blizini Antiohije.

Sirijski Posidonus (135.-51. g. pr. Kr.) i grčki Apolon Molon iz prvog stoljeća, te Apion, izvijestili su da je postojao židovski običaj žrtvovanja posebice grčkih dječaka, posebno odabranih za ovu priliku. Vjerojatni razlog zbog kojeg su ritualna ubojstva pripisivana kršćanina jest taj što su u ranim godinama, u samim počecima kršćanstva, mnogi od njih bili židovskog podrijetla.

1285. godina, München, Bavarska; prikazano u "Bavaria Sancta"

1270. godina, Wissembourg; Monniot citira na stranici 148. svoga djela "Le Crime Rituel chez les Juife" pismo naslovljeno 19. studenog 1913. godine, poslano iz pregdrađa, u kojemu su detalji ovoga slučaja preneseni od židovskog povjesničara Hertzoga, koji kaže kako se grobnice žrtava nalaze već mnogo godina u crkvama.

1283. Majence

1303. Weissensee(Thuringia)

1305. Prag; Rulja je uzela zakon u svoje ruke u slučaju protiv navodnog raspeća kršćanina.

1331. Lieberlingen; Dječije tijelo je nađeno u potoku sa ranama koje navode na žrvovanje od strane Židova. Suci su spalili određeni broj Židova zbog ovoga.

1345. München; ilustracija u "Bavaria Sancta"

1347. Cologne; nož za žrtvovanje u ovom slučaju je sačuvan u crkvi svetog Sigberta.

1401. Diessenhofen

1407. Krakov; poljski svećenik Budek optužio Židove za ubojstvo dječaka na Uskrs

1429. Ravensbourg

1435. Palma

1470. Endigen, Baden; Židovi spaljeni zbog ritualnog ubojstva od prije osam godina četvorice kršćana.

1529. Posing, Mađarska; Dijete ubijeno zbog svoje krvi. Mnogi Židovi su spaljeni poslije priznanja na koji su način mučili dijete.

1598. Podolia; Suđeno i presuđeno Židovima, nakon što je rabin priznao ubojstvo četverogodišnjeg Alberta, te zbog vađenja dječakove krvi.

1763. Orcuta, Mađarska; dječak pronađen mrtav, prekriven sa ranama koje navode na ritualno ubojstvo.

1764. Tasnad, Mađraska; Židovi optuženi za ubojstvo i vađenje krvi dječaku, zbog svjedočenja petogodišnjeg sina jednog od njih. Optuženi su primili kraljevsko pomilovanje.

1797. Galatz, Rumunjska; U ovo vrijeme "optužba za ritualno ubojstvo postala je epidemija" (Židovska Enciklopedija, 1905. godina, Vol. X, str. 513.)

1812. Corfu; Židovi su optuženi zbog ubojstva kršćanskog djeteta. Monniot ("Le Crime Ritel chez les Juifs) kaže da su otočki zapisi zabilježili ovaj slučaj.

1847. Mount Lebanon; spomenio sir Richard Burton u "Židov, ciganin i Islam" 1898. godine, na stranici 128.

1935. Afganistan; novine bijelih rusa "Nasch Put" iz Harbina, 7. listopada bilježe slučaj u Afganistanu gdje je muslimansko dijete opljačkano i do smrti izbodeno od strane Židova, sud je potvrdio da je riječ o ritualnom ubojstvu.

Vrijedi spomenuti da postoje još mnogi slučajevi optužaba za ritualna ubojstva, a koji nisu spomenuti u ovoj knjizi, isključivo zbog toga što nisam mogao doći u posjed više detalja vezanih uz njih.

XVIII POGLAVLJE
DVA BOLESNA DOGAĐAJA

Godina 1839.. Krvna pošiljka. Za vrijeme suđenja za ritualno ubojstvo u Damasku, francuski konzul, grof Ratti.-Menton, čija su energija i odlučnost iznijeli ovaj slučaj na svijetlo dana, dobio je pismo od grofa de Suzannta u koem je stajalo: “Prije godinu dana na carinu je stigla jedna kutija koja je pripadala stanovtiom Židovu. Kada je zatraženo da se ova kutija otvori, ovaj Židov je to odbio i ponudio prvo 100, zatim 200, pa 300, pa 1000 i na kraju 10.000 pijestara (2.500 franaka). Carinski službenik nije popustio, i kutija je otvorena, da bi u njoj bila otkrivena boca sa krvlju. Kada je Židov pitan da ovo objasni, on je rekao da njegov narod ima običaj da sačuva krv svojih Velikih Rabina ili drugih važnih ljudi. Dopušteno mu je da prođe, i on je otišao za Jeruzalem".

Grof Ratti-Menton je onda potražio šefa te carinarnice, ali je saznao da je on umro! Njegov nasljednik, koji je radio sa spomenutim carinikom, samo se mutno sjećao ovoga slučaja; ipak je potvrdio da je u spomenutoj kutiji bilo nekoliko boca crvene tekućine i da misli da je Židov koji je sa njom došao na carinu bio Aaron Stambouli iz Damaska, koji mu je rekao da je ta supstanca bila efikasan lijek.

Brza smrt šefa carinarnice nije slučajna; svjedocima židovskih zločina slijedi iznenadna smrt. Čitatelja će možda više zaprepastiti činjenica da je Aaron Stambouli bio jedan od ljudi za koje je kasnije utvrđeno da su krivi i koji su osuđeni za ritualno ubojstvo oca Thomasa u Damasku!

1888. godina. Breslau, Njemačka. 21. srpnja, Max Bernstein, 24 godine, učenik talmudskog koledža, sreo je osmogodišnjeg kršćanskog dječaka, Severina Hackea, donio mu neke slatkiše i odveo ga do svoje kuće. Tu je skinuo dječaku odjeću i nožem napravio posjekotine na određenom dijelu dječakovog tijela, da bi krv koja je kapala iz posjekotina skupio na komadiću upijajućeg papira.

Kada se dječak, naravno, uplašio, Židov mu je rekao da nema potrebe da se boji, budući da on samo želi malo krvi.

Dječak je otišao kući i ništa nije rekao o ovome; ipak, njegov otac je vidio ožiljke, ispitao ga i istina je izišla na vidjelo.

Bernstein je uhićen, i tužitelj je, budući da je spriječio manevar tima obrane koji je tražio da se slučaj riješi "iza zatvorenih vrata", utvrdio da je ovo bio ritualni slučaj uzimanja krvi koja je bila potrebna za izvođenje židovskog rituala.

Sud je, ipak, odbio ovo prihvatiti ali je osudio Bernsteina na tri mjeseca zatvora zato što je napravio posjekotine na djetetovom tijelu.

Činjenice o ovom slučaju nitko nije osporio. Židovi su, naravno, proširili glasinu da je Bernstein bio religiozni manijak. Dr Edmond Lesser iz Breslaua napisao je izvještaj o ovome sa ciljem da ga potvrdi kraljevski znanstveni skup za medicinsku profesiju. Ovaj profesor je, naravno, bio Židov. Ono što bi čitatelj ipak trebao primijetiti jest da je ovaj izvještaj predan 1890. godine, i da sam sud ni u jednom trenutku prije toga nije bio izložen takvoj "stručnoj" propagandi!

XIX POGLAVLJE
A ŠTO ĆEMO S OVIM?

Za vrijeme mojega suđenja, upitao sam jedinog svjedoka protiv mene, inspektora Kitchnera: "jeste li ste vi detektiv?"

Kitchener: "Da".

Leese: "Postoje li danas neki slučajevi ubojstva djece koji se ne mogu riješiti?"

Kitchener: "Da".

Leese: " Jeste li kada pomislili da bi neki od ovih slučajeva mogli biti židovska ritualna ubojstva?"

Sudac: "Da je, djelovao bi bez dokaza, a na to nema pravo".

U uvjerenju da je posao detektiva da prvo ispita slučaj, zatim da skupi dokaze, i onda da djeluje na osnovu tih dokaza, ovdje dajem neke činjenice o nedavnim događanjima za koje mi se čini da otvaraju neophodan prostor za istraživanje. U pitanju je ubojstvo u Chorltonu, zatim slučaj Lindberghove bebe, zatim i čudni događaji koji su se dogodili u Argentini

.

1928. godina. Chorlton, Manchester.

Učenik po imenu O'Donnell ubijen je 1. ili 2. prosinca, neposredno pred židovsku proslavu Hanuke, kada se obilježava obnova Jeruzalema od strane Makabejaca.

Grkljan je bio presječen; krv je izvučena iz tijela, koje je nađeno na nekoj osami. Značajno je da na djetetovoj odjeći i rukama nije bilo krvi. Šest metara od tijela je bila lokvica krvi. Stručnjaci koji su pregledali tijelo su naglasili da dječak nije mogao sam sebi nanijeti ovu ranu. Policijski svjedok je rekao da izgleda da je tijelo bilo vučeno kroz travu; istražni sudac je ukazao na mogućnost da je netko oprao dječakove ruke.

Policija je bila potpuno zbunjena; bilo je izvjesno da ovo nije bilo djelo bilo kakvog manijaka, već da je zločin bio unaprijed pripremljen; to je, ustvari, bio "savršen zločin". Kao rezultat ove istrage nije donesena nikakva presuda.

O ovom je slučaju izvijestio "Times", 3., 4. i 6. prosinca 1928., kao i jutarnje izdanje ovih novina od 23. veljače 1929.; također i "Manchester Evening", 6. do 13. prosinca 1928. godine.

Moj jedini komentar jest da ovo ubojstvo nije moglo biti izvedeno na mjestu gdje je tijelo nađeno, budući da dječakova odjeća i ruke nisu bili umrljani krvlju, što ukazuje na to da je dječak morao biti gol kada mu je grkljan presječen; zato je vjerojatno da je stanovita količina krvi prolivena na zemlju nekoliko metara dalje kako bi se detektivi prevarili.

Ritualna ubojstva su nekoliko puta otkrivena na osnovu činjenice da nije bilo nikakve krvi na mjestu gdje je nađen sasušeni leš.

2. Lindberghov slučaj

1. ožujka 1932. godine je nestao sin pukovnika Lindbergha. 22. ožujka je bio židovski praznik Purim. Dječakovo tijelo je nađeno 12. svibnja, prema stručnjacima, mrtvo bar dva mjeseca, i sa dvije pukotine na lubanji.

Koliko znam, nikada nije dokazano da je tijelo koje je nađeno Lindberghov sin. Točno je da je dječakova odjeća identificirana, ali je "tijelo" ustvari bilo samo kostur, i dadilja Betty Gow je izvršila "identifikaciju" samo na osnovu odjeće i "iskrenutih nožnih prstiju". (Moramo se sjetiti da je slučaj Tisze Eszlar, izmanipuliran nalaženjem i lažnom identifikacijom tijela koje je bilo obučeno u odjeću ubijene djevojčice.)

Lindbergh, otac djeteta i američki ratni heroj, je pronašao dva Židova, Salvatorea Spitalea i Irvinga Bitza, koji su trebali biti posrednici između njega i grupe koja je trebalo znati gdje je bio Lindberghov sin. Ova grupa, "Ljubičasto društvo", čiji su jedini članovi bili Židovi, i koju je predvodio izvjesni Fleischer, bila je predmet policijske istrage.

Na kraju je uhićen jedan Nijemac po imenu Hauptmann, i kompletni židovski tisak Amerike ga je osudio nekoliko puta i prije suđenja; na kraju je ustvari utvrđeno da je on "kriv" na osnovu dokaza koji ne bi bili dovoljni ni da se objesi pas, i Hauptmann je umro na električnoj stolici.

On je rekao da je Reilly, njegov odvjetnik, preokrenuo njegovu sudbinu sabotirajući njegovu obranu; Reilly je poludio i počinio samoubojstvo.

Hauptmann je rekao da je novac koji je tražen kao otkupnina za dijete primio jedan Židov, Isador Fisch, ali on je umro.

Gomila je ljudi ispred zatvora gdje se trebala izvršiti smrtna kazna nad Hauptmannom vikala i šalila se na onaj isti sramotni način na koji su to činile bijesne žene ispred žrtava koje su trebale biti pogubljene na giljotini u francuskoj revoluciji. U Americi se obično misli da je utvrđeno kako je krivac bio Hitler, a ne Hauptmann!

Moguće je da je Hauptmannu plaćeno da ukrade dijete, ne znajući da to neće biti obično sasvim obična otmica, i da dječak treba biti ritualno ubijen za Purim. Lindberghov otac se snažno suprotstavio uspostavljanju državnog sustava bankarskih rezervi, financiranog od strane moćnih židovskih dioničara i iznio je pred javnost nemoralno cirkularno pismo američke bankarske asocijacije koja naređuje bankama-članicama da izazovu pad cijena "dovodeći do nestašice novca kod vaših klijenata".

Postoji mišljenje da je ovo moglo dovesti do izbora poznate žrtve – nevinog sina velečasnog Lindbergha.

1937. godina. Argentina.
Londonski "Sunday Pictorial" je izvijestio da je zbog ritualnih namjera ubijen dvogodišnji Eugenio Iraola. Uhićeno je osam ljudi, uključujući i Ganceda Silvu.

Slijedeće (i posljednje) što smo čuli o ovom eje došlo od "London Evening Newsa" 24. ožujka, gdje se jednostavno kaže: "Dok je čekao suđenje zbog otmice, Gancedo se objesio u svojoj ćeliji u Doloresu, u Buenos Airesu". Ovime se stvari, naravno, pojednostavljuju. Uzmimo u obzir to da je čovjek sa sugestivnim imenom Silva već bio mrtav, zajedno sa svim što je znao!

XX POGLAVLJE
NEBITNA RAZMATRANJA

Pišem ovo poglavlje nastojeći istražiti i objasniti taj čudan obrazac ponašanja koji je usvojen od strane ljudi koji nisu Židovi, koji su često utjecajni ljudi, i koji žure zaštititi Židove, ne samo od optužbe za ritualno ubojstvo, već i od optužbi za druge aktivnosti koje su neprijateljske prirode prema Zapadnoj Civilizaciji.

Pogledajte protestno pismo koje su potpisali nadbiskupi, biskupi, lordovi, suci, novinski urednici i profesori, poslano "Timesu" zbog "obnove" krvne optužbe, podignute protiv jednog kijevskog Židova 1911.-1913. godine. Primijetite da je suđenje optuženog tada još bilo u toku. Razmislite o tome da nitko od potpisnika ovog pisma ne bi smatrao pogodnim to da se u toku suđenja u jednoj stranoj zemlji intervenira u korist bilo koga tko nije Britanac. A oni su to ipak učinili za jednog Židova. Zašto?

Evo još jednog primjera: gospodin Hal Richardson na 216.-217. strani svoje knjige "Od Citya do Fleet Streeta" ("S.Paul & Co.", 1927. god.) piše o ubojstvima Jacka Trbosjeka, pa kaže:

> "Teško je povjerovati da je policija Metropole imala ključ identifikacije ubojice u svojim rukama i namjerno ga odbacila po osobnom naređenju tadašnjeg zapovjednika policije, gospodina. Warrena, koji je ovako djelovao

> u uvjerenju da bi moglo doći do antisemitskih nereda ako bi se omogućilo da na zidovima ostane izvjesni osuđujući natpis."

Pišući o ubojici, on dalje kaže: "Neki hir ga je naveo da na zidu napiše ovu rečenicu: 'Židovi nisu nizašto krivi'.

> "Nikada nisam čuo da je ovaj natpis zabilježen na nekoj fotografiji, i kada je za to saznala gradska policija, oni su bili zaprepašteni saznanjem da su njihove kolege iz 'policije Metropole' obrisale ono što je moglo biti slučajan, ali važan dokaz za to kojoj je klasi ubojica pripadao."

Ne tvrdim da su ubojstva Jacka Trbosjeka bila ritualna, ali čini se da gore navedeno potvrđuje da je ubojica Židov. Ipak, ovaj ključ za rješenje problema je nestao i ubojica je ostao na slobodi. Iz kojeg razloga bi tako važan dokaz bio ignoriran, i interesi cijele zajednice žrtvovani u korist jednog Židova?
Ono što je značajno je da je gospdin Warren bio ne samo veliki masonski majstor za svoj okrug u periodu od 1891.–1895. godine, već i osnivač prve lože posvećene istraživanjima – " Quatuor Coronati ".
Je li je to nekakva vrsta masovne hipnoze koja se primjenjuje na ljudima koji su već svjesno ili nesvjesno prihvatili izvjestan oblik mentalnog ili duhovnog služenja židovskim aktivnostima? Je li je u pitanju kabalistički utjecaj?

Ne mogu dati odgovor na ovo pitanje, ali ne nalazim drugačije objašnjenje za sve ove optužbe toliko velikog broja britanskih osoba od autoriteta usmjerenih protiv onih koji imaju hrabrosti da istupe naprijed i izraze svoje uvjerenje da su Židovi odgovorni za ritualno ubijanje kršćana. Znam da ću biti izložen dugotrajnoj oluji uvreda i kleveta, za koje neću imati odgovora izuzev ove knjige. Mogu samo upitati one koji se osjećaju pozvanima da budu dio protiv kampanje, koja je krivo nazvana antismetizimom, da stanu i priupitaju se jesu li zbilja umno slobodni, ili su nesvjesno dirigirani od strane nametnutih pravila koje su usvojili u svojoj mladosti pod tehnikama Starog zavjeta, a u zrelosti od Masonskog utjecaja, ili od židovskih knjiga?